

BLAKE PIERCE

ÖLDÜRME
NEDENİ

BİR AVERY BLACK POLİSİYE ROMANI - 1.

Blake Pierce
Öldürme Nedeni
Серия «Bir Avery Black
Polisiye Romanı», книга 1

Аннотация

İlk bölümden itibaren okuyucuyu etkisi altına alan ve sonuna kadar aynı şekilde devam eden dinamik bir öykü. Midwest Book Review, Diane Donovan (Once Gone ile ilgili yorumu) 1 numaralı en çok satan polisiye kitapların yazarı Blake Pierce'dan yeni bir psikolojik gerilim başyapıtı Cinayet masası dedektifi Avery Black büyük sıkıntılar çekmiştir. Bir zamanlar tanınmış bir ceza avukatıyken, muhteşem bir Harvard profesörünün serbest kalmasını sağladıktan sonra onun tekrar cinayet işlemesi üzerine gözden düşer. Kocasını ve kızını kaybeder ve dünyası alt üst olur. Hatalarını telafi etmek isteyen Avery yasaların diğer tarafına yönelir. Yeni mesleğinde yükselerek geçmişte yaptıklarını hatırlayan, ondan her daim nefret edecek olan ve onu küçümseyen meslektaşlarının arasında cinayet masası dedektifliğine terfi eder. Ancak onlar bile Avery'nin parlak zekâsını kabullenmek zorunda kalır. Boston'un göbeğinde herkesi diken üstünde oturtan bir seri katil korku saçmaya ve seçkin üniversitelerden kızları öldürmeye başladığında Avery'ye başvururlar. Bu vaka Avery'nin kendisini kanıtlaması ve en sonunda o çok istediği kefareti bulma şansıdır. Ancak çok geçmeden kendisi kadar zeki ve cesur bir katille

karşı karşıya olduğunu anlar. Bu psikolojik kedi ve fare oyununda, kadınlar geride gizemli ipuçları bırakarak öldürülür ve bu cinayetlerin sonucu son derece ağır olabilir. Zamana karşı yaptığı çılgınca yarış, Avery'yi bir dizi şok edici ve beklenmedik olayla karşılaştırır... Her şey Avery'nin bile hayal edemeyeceği bir biçimde tırmanır. Kalpleri gümbür gümbür attıran karanlık bir psikolojik gerilim olan ÖLDÜRME NEDENİ sürükleyici yeni bir serinin ve çok sevilecek yeni bir karakterin başlangıç noktasıdır ve geceleri geç saate kadar sayfaları çevirmenize neden olacaktır. Avery Black serisinin 2. kitabı yakında çıkacaktır. Bir gerilim ve fantezi başyapıtı. Pierce psikolojik bir yanı olan karakterleri geliştirmek açısından muhteşem bir iş başarmış; onları öylesine iyi anlatıyor ki, zihinlerinden geçenleri biliyor, korkularını hissediyor ve başarılı olmaları için tezahürat ediyoruz. Öykü son derece zekice oluşturulmuş ve size kitap boyunca keyif verecek. Beklenmedik olaylarla dolu bu roman sizi son sayfaya dek uyanık tutacak. Books and Movie Reviews, Roberto Mattos (Once Gone ile ilgili yorum)

Содержание

ÖNSÖZ	9
İKİNCİ BÖLÜM	22
ÜÇÜNCÜ BÖLÜM	27
DÖRDÜNCÜ BÖLÜM	35
BEŞİNCİ BÖLÜM	38
YEDİNCİ BÖLÜM	54
SEKİZİNCİ BÖLÜM	66
DOKUZUNCU BÖLÜM	72
Конец ознакомительного фрагмента.	80

ÖLDÜRME NEDENİ

(BİR AVERY BLACK POLİSİYE ROMANI – 1. KİTAP)

B L A K E P I E R C E

Blake Pierce

Blake Pierce en çok satan kitaplar arasına girmiş, RILEY PAGE gizem serisine ait, KAYBEDİLEN (kitap #1), ALINAN (kitap #2) ve YALVARAN (kitap #3) isimli gerilim kitaplarının yazarıdır. Blake Pierce aynı zamanda MACKENZIE WHITE gizem serisini de kaleme almıştır.

Tutkulu bir okur ve yaşamı boyunca gizem serilerinin hayranı olan Blake sizlerden gelecek yorumlardan mutluluk duyacaktır. www.blakepierceauthor.com sitesine girerek iletişime geçebilir ve yazar hakkında daha detaylı bir bilgiye sahip olabilirsiniz

Telif hakkı © 2016 Blake Pierce'a aittir. Tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Yasası dâhilinde izin verilmediği sürece, bu eserin hiçbir kısmı hiçbir şekilde veya yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya aktarılamaz veya yazarın önceden izni alınmaksızın bir veritabanında veya kurtarma siteminde muhafaza edilemez. Bu e-kitap sadece kişisel eğlence amaçlıdır. Bu e-kitap başkalarına tekrardan satılmaz veya verilemez. Bu kitabı bir başka kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her kişi için bir kopyasını daha satın alınız. Bu kitabı okuyorsanız ve kendiniz satın almadıysanız, ya da sadece sizin kullanımınız için

satın alınmadıysa, lütfen iade ediniz ve kendi kopyanızı satın alınız. Bu yazarın emeklerine saygı duyduğunuz için teşekkür ederiz. Bu eser bir kurgudur. İsimler, karakterler, iş yerleri, kuruluşlar, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür, ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Sağ ya da ölü gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamıyla tesadüfîdir. Kapak tasarımının telif hakkı miljko'ya aittir ve iStock.com'dan lisansı alınarak kullanılmıştır.

BLAKE PIERCE KİTAPLARI

RILEY PAIGE GİZEM SERİSİ

KAYBEDİLEN (Kitap #1)

ALINAN (Kitap #2)

YALVARAN (Kitap #3)

MACKENZIE WHITE GİZEM SERİSİ

ÖLDÜRMEYEN ÖNCE (Kitap #1)

AVERY WHITE POLİSİYE SERİSİ

ÖLDÜRME NEDENİ (1. KİTAP)

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ

İKİNCİ BÖLÜM

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

BEŞİNCİ BÖLÜM

YEDİNCİ BÖLÜM

SEKİZİNCİ BÖLÜM

DOKUZUNCU BÖLÜM

ON BİRİNCİ BÖLÜM

ON İKİNCİ BÖLÜM

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

ON YEDİNCİ BÖLÜM

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

YIRMİNCİ BÖLÜM

YIRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

YIRMİ İKİNCİ BÖLÜM

YIRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YIRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

YIRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

YIRMİ ALTINCI BÖLÜM

YIRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

YIRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

YIRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OTUZUNCU BÖLÜM

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

YIRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

KIRKINCI BÖLÜM

ÖNSÖZ

Cindy Jenkins'in Atrium'daki kızlar birliği partisinden çıkıp gitmesi hemen hemen imkânsızdı. Elektronik flaşların yerleştirildiği ve tıklım tıklım dolu iki barın yer aldığı devasa teras katında, partiye davetli kişilerle dolu dans pistinin üstüne gösterişli ve ıslıl ıslıl parıldayan bir kristal top asılmıştı. Gece boyunca hem hiç kimseyle, hem de herkesle dans etmişti. Dans partnerleri gelip giderken, Cindy kestane rengi saçlarını savurmuş, kusursuz bir gülümseme fırlatmış ve karşısına gelen her dans etmek isteyen kişiye gök mavisi gözlerini dikmişti. Bu, onun gecesiydi, sadece Kappa Kappa Gamma'nın gurur duyacağı bir gece değildi; senelerce türlü zorluklar çekmiş, elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışmıştı.

Geleceğinin garanti altında olduğunu biliyordu.

Son iki senesinde, kasabadaki büyük bir muhasebe şirketinde staj yapmıştı; şirket kısa bir süre önce ona hesap uzmanı yardımcısı olarak bir pozisyon teklif etmişti. Başlangıç maaşı, şık ve yeni bir gardırop oluşturması ve iş yerinden sadece birkaç sokak ötede bir daire tutmasına yetecek kadardı. Notları mı? Sınıf birincisiydi. Evet, mezun olana dek idare etmesi gerekecekti, ama Cindy 'idare etme' lafını bilmezdi bile. Ne işi olursa olsun her gün staja giderdi. Sloganı 'çok çalış çok eğlen' idi; o gece de eğlenmeye karar vermişti.

Yüksek alkollü bir kadeh 'Dreamy Blue Slush' içkisinden,

bir Kappa Kappa Gamma tezahüratından ve bir danstan sonra, Cindy suratındaki gülümsemeyi silemez hale gelmişti. Elektronik flaşların altında ağır ağır hareket ediyordu. Saçlarını geriye atmış, senelerdir ondan bir öpücük bekleyen bir çocuğa burnunu kırıştırmıştı. Neden olmasın? diye düşündü. Minnacık bir öpücük verebilirdi; ciddi bir şey olmayacaktı. İlişkisine de zarar vermeyecekti. Sadece partideki herkese her zaman kuralları izleyen A Tipi Uslu bir kız olmadığını anlatacak bir öpücük verecekti.

Arkadaşları onu görünce, cesaret vermek için tezahürata başladılar.

Cindy nihayet kendisini çocuktan uzaklaştırdı. Dans, alkol ve sıcak en sonunda etkisini göstermeye başlamıştı. Suratındaki gülümseme kaybolmadan önce hafifçe sallandı ve düşmemek için çocuğun boynuna sarıldı.

“Bana gelmek ister misin?” diye fısıldadı çocuk.

“Bir erkek arkadaşım var.”

“Şu anda nerede?”

Doğru diyorsun, diye düşündü Cindy. Sahi, Winston neredeydi? Kızlar birliği partilerinden nefret ederdi. Bir grup ukala kız sarhoş olur ve erkek arkadaşlarını aldatır, derdi hep. Eh, diye düşündü Cindy, sanırım en sonunda doğruyu söylediğini kabul etmeliyim! Bir erkekle birlikteyken bir başka erkeği öpmek muhtemelen hayatında yaptığı en çılgınca şeydi.

Sarhoşsun, diye hatırlattı kendine. Çık git buradan.

“Gitmem gerek,” dedi peltek peltek.

“Bir dans daha?”

“Hayır,” dedi. “Gerçekten de gitmem gerek.”

Çocuk gönülsüzce yanından ayrıldı. Karşısındaki popüler Harvard son sınıf öğrencisine sevgiyle baktı ve kalabalığa doğru ilerleyerek ona el salladı.

Cindy terli bir saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırıp bakışlarını yere eğdi ve yüzünde çok mutlu bir ifadeyle dans pistinden uzaklaştı. En sevdiği şarkı çalmaya başlayınca, arkasını döndüğü gibi sallana sallana kalabalıktan uzaklaştı.

“Hayırrrrr!” diye bağırdı gitmeye çalıştığını gören arkadaşları.

“Nereye gidiyorsun?” dedi içlerinden biri.

“Eve,” dedi Cindy ısrarla.

En yakın arkadaşı Rachel grubu yararak yanına geldi ve Cindy'nin ellerini tuttu. Kısa boylu, tıknaz ve kahverengi saçlı olan bu kız grubun ne en güzel, ne de en zeki kızıydı, ama tuttuğunu koparan ve şehvetli tabiatı nedeniyle genellikle dikkatleri üzerine çekiyordu. Her hareket ettiğinde, üstündeki incecik gümüş rengi elbisenin içinden orası burası fırlayacak gibi oluyordu.

“Gi-de-mez-sin!” dedi.

“Çok sarhoş oldum,” dedi Cindy yalvarır gibi.

“Daha Bir Nisan şakamızı bile yapmadık! Partinin en önemli anı olacak! Lütfen? Birazcık daha kalsan?”

Cindy erkek arkadaşını düşündü. İki senedir birlikteydiler. O gece, erkek arkadaşının dairesinde geç saatte buluşmaları gerekiyordu. Dans pistinde ona yakışmayan bir biçimde birisini

öptüğü için kendisine kızdı. Bunu nasıl açıklayacağım şimdi? diye düşündü.

“Cidden gitmem gerek,” dedi. Rachel’ın aşırı erotik tavrına hitap edecek biçimde öptüğü çocuğa baktı ve “Kalırsam kim bilir neler olur?” dedi.

“Aaaa!” diye bağırdı arkadaşları.

“Kontrolden çıktı!”

“Cindy arkadaşını yanağından öpüp “Eğlenmene bak, yarın görüşürüz,” dedi ve kapıya yöneldi.

Dışarıya, serin ilkbahar havasına çıktığında içine derin bir nefes çekti. Suratındaki teri sildi ve sarı renkli kısa yazlık elbisesi içinde Church Sokağı’nda ilerlemeye başladı. Şehir merkezindeki bu sokak genellikle ağaçların arasındaki alçak tuğla binalarla ve birkaç gösterişli evle doluydu. Brattle Sokağı’ndan sola sapıp karşıya geçti ve güneybatıya doğru yürüdü.

Birçok sokağın köşesinde sokak lambaları yanıyordu, ama Brattle Sokağı’nın bir kısmı karanlıktaydı. Cindy endişelenmek yerine, adımlarını sıklaştırdı ve gölgeler bir şekilde sistemindeki alkolü ve yorgunluğunu alabilir, Winston’la randevusu için ona enerji verebilirmiş gibi kollarını iki yana açtı.

Solunda dar bir ara sokak vardı. İçgüdülerini ona temkinli olmasını söylüyordu; ne de olsa, vakit bir hayli geçti ve Boston’ın hırpani bölgelerini pek bilmiyordu, ama geleceğiyle arasına bir şey girebileceğine inanamayacak derecede sarhoştü.

Gözünün ucuyla bir kıpırtı fark etti ve arkasını döndüğünde

çok geç oldu.

Aniden boynunda keskin bir acı hissetti. Nefesi kesilmişti. Arkasına bakınca, ışıktta parıldayan bir şey gördü.

Bir şırınga.

İçini bir korku kapladı ve sarhoşluğu anında geçiverdi.

Tam o sırada, birisinin sırtına bastırıldığını ve tek bir kolun kollarını arkasına çektiğini hissetti. Arkasındaki kişi ondan daha ufak tefekti, ama kuvvetliydi. Cindy bir anda geriye doğru ara sokağa çekildi.

“Şışş.”

O nahoş kalın sesi duyunca, bunun bir şaka olabileceğine dair tüm umutları silindi.

Tekme atıp bağırırmaya çalıştı. Nedense bir şey boynundaki kasları gevşetmiş gibi sesi çıkmadı. Bacakları da pelteye dönüşmek üzereydi ve ayakta zor duruyordu.

Bir şeyler yap! dedi kendisine. Bir şey yapmadığı takdirde öleceğini biliyordu.

Kol sağ tarafındaydı. Cindy o tarafa hızla dönerken, saldırgana kafa atmak için başını da geriye savurdu. Kafatasının arka kısmı adamın burnuna çarptı. Adamın burnunun kırıldığını hayal meyal duydu. Adam bir küfür savurup onu serbest bıraktı.

Koş! dedi Cindy içinden.

Ama bedeni ona yanıt vermedi. Bacakları boşa gitti ve sert bir biçimde beton zemine yığıldı.

Cindy bacakları iki yana açılmış, kolları çaprazlamasına savrulmuş ve hareket edemez halde sırt üstü yerde kaldı.

Saldırgan yanına çömeldi. Suratını beceriksizce taktığı bir peruk, sahte bir bıyık ve kalın çerçeveli gözlükler gizliyordu. Gözlüğün ardındaki gözler Cindy'nin içini ürpertti: Adam buz gibi ve sert bir ifadeyle bakıyordu. Ruhu yokmuş gibiydi.

“Seni seviyorum,” dedi adam.

Cindy çığlık atmaya çalıştı, ama boğazından boğuk bir ses yükseldi.

Adam tam onun yüzüne dokunmak üzereyken, nerede olduklarını fark etmiş gibi hemen doğruldu.

Cindy adamın onu kaldırıp ara sokağa sürüklediğini hissetti.

Gözleri yaşlarla doldu.

Birisi yardım etsin. İmdat! diye yalvardı içinden. Sınıf arkadaşlarını, diğer arkadaşlarını, partide nasıl gülüp eğlendiğini hatırladı. İmdat!

Ara sokağın sonunda, ufak tefek adam onu kaldırıp sıkıca kucakladı. Cindy'nin başı adamın omzuna düştü. Adam sevgiyle onun saçlarını okşadı.

Cindy'nin ellerinden birini tuttu ve sevgiliymişler gibi onu döndürdü.

“Her şey yolunda,” dedi birilerinin duymasını istermiş gibi.

“Kapıyı ben açarım.”

Cindy ileride birilerini gördü. Düşünmekte zorlanıyordu. Hiçbir yerini oynatamıyordu; konuşma çabaları da nafileydi.

Derken, mavi bir kamyonetin yolcu kapısı açıldı. Adam onu koltuğa oturttu ve Cindy'nin başını cama yaslayacak biçimde kapıyı dikkatle kapattı.

Sürücü tarafına geçip yerine oturdu ve Cindy'nin başının arkasına bir yastığı andıran yumuşak bir çuval yerleştirdi.

“Uyu, aşkım,” dedi kamyoneti işletip. “Uyu.”

Kamyonet ilerlemeye başladığında, Cindy'nin zihni karanlığa boğuldu. Aklından geçen son şey bir anda, korkunç bir biçimde elinden alınan parlak ve inanılmaz geleceğiydi.

BİRİNCİ BÖLÜM

Avery Black tıklım tıklım konferans salonunun en arkasında bir duvara yaslanmış, derin düşünceler içinde boğulmuş bir halde etrafına bakınıyordu. New Sudbury Sokağı'ndaki Boston Polis Teşkilatı'nın ufak konferans salonunda otuzdan fazla polis memuru vardı. Duvarlardan ikisi sarıya boyanmıştı; diğer ikisi camdı ve teşkilatın ikinci katına bakınıyordu. Ellilerinin başlarında, kısa boylu ama kaslı, kahverengi gözlü ve saçlı Bostonlu baş komiser Mike O'Malley kürsünün ardında bir şeyler yapıp duruyordu. Avery'ye sürekli hareket halinde olan, huzursuz birisi gibi geldi.

“Son olarak, ama bir o kadar da önemli olmak üzere,” dedi belirgin aksanıyla, “Avery Black'e Cinayet Masası'na hoş geldin demek istiyorum.”

Utanılacak derecede sessiz kalan salonda sadece birkaç yarım yamalak alkış duyuldu.

“Yapmayın,” dedi baş komiser sert bir sesle. “Yeni bir dedektife böyle davranılmaz. Black geçen sene hepinizden daha fazla adam tutukladı ve neredeyse tek başına Batı Yakası Katilleri'ni yakaladı. Biraz saygı gösterin.” Başıyla salonun arka

tarafını işaret etmekle yetindi.

Başını önüne eğmiş olan Avery, sarıya boyanmış saçlarının suratını gizlediğini biliyordu. Bir polis memurundan ziyade bir avukat gibi giyinmişti; siyah kumaştan pantolonu ve gömleği, bir ceza avukatı olarak çalıştığı günlerden kalmış olan tüm kılık kıyafeti polis teşkilatının onu dışlamasının veya arkasından konuşmasının bir başka nedeniydi.

“Avery!” Baş komiser kollarını havaya kaldırdı. “Sana biraz yardımcı olmaya çalışıyorum! Uyan!”

Avery sikkın bir tavırla ona bakmakta olan düşmanca kalabalığa baktı. Cinayet Masası'na geçmenin iyi bir fikir olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

“Tamam, işimize bakalım,” dedi baş komiser salonun geri kalanına. “Avery, ofisime gel. Hemen.” Bir başka polis memuruna döndü. “Seni de ofisimde istiyorum. Hennesey, sen de gel. Charlie, neden peşinden birileri kovalıyormuş gibi kaçıyorsun?”

Avery polis memurlarının çıkmasını bekledi ve baş komiserin odasına doğru ilerlemeye başladığında, birkaç kere teşkilat binasında gördüğü ama resmi olarak tanışmadığı polis memurlarından biri önünde durdu. Ramirez ondan biraz daha uzun boyluydu, ince uzun ve hoş bir görünüme, Latinlere has esmer bir tene sahipti. Siyah renkli kısa saçları vardı ve tıraşlıydı. Üstünde geri renkli şık bir takım elbise olmasına rağmen, duruşu ve görünümü rahattı. Kahvesinden bir yudum daha aldı ve boş bakışlarını ondan ayırmadı.

“Yardımcı olabilir miyim?” dedi Avery.

“Tam tersi olmalı,” dedi Ramirez. “Sana yardımcı olacak kişi benim.”

Elini uzattı, ama Avery bir şey yapmadı.

“Kötü nam salmış Avery Black hakkında bir şeyler anlamaya çalışıyorum. Bir sürü söylenti duydum. Hangilerinin doğru olduğunu öğrenmek istedim. Şu ana dek, şunları duymuştum: Dalgın, teşkilat için fazla iyiymiş gibi davranıyor. Doğru ve doğru. İkide iki. Bir pazartesi günü için fena değil.”

Teşkilattaki insanların tacizleri Avery için yeni bir şey değildi. Tacizler, çaylak bir polis memuru olarak üç sene önce teşkilata girdiğinde başlamış, o zamandan beri de kesilmemişti. Teşkilattaki sadece birkaç kişiyi dostu olarak görüyor, meslektaş olaraksa daha da azına güveniyordu.

Avery onun yanından geçti.

“Baş komiserle iyi şanslar,” diye seslendi Ramirez alaycı bir sesle. “Ciddi bir baş belası olabileceğini duydum.”

Avery elini şöyle bir kaldırıp sallayarak yanıt verdi. Seneler boyunca, düşman tavırlı meslektaşlarını tamamıyla görmezden gelmektense kabullenmenin daha iyi olduğunu öğrenmişti. Sırf orada olduğunu ve bir yere gitmeyeceğini anlasınlar diye.

Boston’un merkezindeki A1 polis teşkilatının ikinci katı geniş ve gürültüyle işleyen bir motor gibi telaşlı bir yerdi. Geniş çalışma alanının tam ortasında bölmeler, yan pencerelerin etrafındaysa daha ufak cam ofisler vardı. Avery yürürken herkes ona dik dik baktı.

“Katil,” diye mırıldandı aralarından biri.

“Cinayet Masası senin için kusursuz bir yer olacak,” dedi bir diğeri.

Bir çetenin karargahından kurtarmış olduğu İrlandalı bir kadın polis memurunun yanından geçti; kadın ona şöyle bir bakıp “İyi şanslar, Avery. Bunu hak ediyorsun,” diye fısıldadı.

Avery gülümsedi. “Teşekkürler.”

Günün ilk güzel sözü ona baş komiserin odasına kadar taşıdığı bir güven verdi. Ramirez’in cam bölmenin birkaç adım ötesinde durduğunu görünce şaşırıldı. Ramirez başını kahvesinden kaldırıp sırttı.

“İçeri gel,” dedi baş komiser. “Kapıyı da kapat.”

Avery oturdu.

O’Malley yakından epeyi görkemli bir adamdı. Saçlarının boyalı olduğu belliydi; gözlerinin ve ağzının kenarlarındaki birçok kırışık da oldukça belirgindi. Şakaklarını ovuşturup geriye yaslandı.

“Burayı sevdin mi?” dedi.

“Nasıl yani?”

“A1’i diyorum. Boston’ın kalbi. Şehrin en civcivli yerindesin. Büyük Şehir. Ufak bir kasabadansın, değil mi? Oklahoma mıydı?”

“Ohio.”

“Doğru, doğru,” diye mırıldandı baş komiser. “A1’in nesini bu kadar seviyorsun? Boston’da daha birçok departman var. Southside’da B2’de, belki D14’te başlayabilir, banliyölerde işler

nasil diye bakabilirdin. Orada bir sürü çete var. Ama sadece buraya başvurdu.”

“Büyük şehirleri severim.”

“Burada ciddi sapıklarla karşılaşırız. Yine bunlarla uğraşmak istediğinden emin misin? Burası cinayet masası. Devriye işinden farklıdır.”

“Batı Yakası Katilleri’nin liderinin birisinin derisini diri diri yüzerken, çetesinin geri kalanının şarkılar söyleyip onu izlediğine şahit oldum. Siz tam olarak ne tür ‘sapıklardan’ söz ediyorsunuz?”

O’Malley onun hiçbir hareketini kaçırmıyordu.

“Duyduğum kadarıyla, şu Harvardlı sapık seni fena oyuna getirmiş. Seni salak durumuna düşürmüş. Hayatını mahvetmiş. Yıldız bir avukatken gözden düşmüşsün, sonra da hiçbir şey olmamış. Derken, çaylak bir polis memuru olmuşsun. Bunun seni incitmiş olması gerek.”

Avery oturduğu yerde sıkıntıyla kıpırdandı. Baş komiserin neden bunları tekrar gündeme getirmesi gerekiyordu? Neden şimdi? O gün, Cinayet Masası’na terfi edişini kutladığı gündü ve bunu mahvetmek istemiyordu... Hele geçmişi düşünmeyi hiç istemiyordu. Olan olmuştu. Artık sadece ileriye bakabilirdi.

“Ama durumunu düzelttin...” Baş komiser saygıyla başını salladı. “Kendine burada yeni bir hayat kurdun. Bu sefer, doğru taraftasın. Buna saygı duymak gerek. Ama,” dedi onu süzerek, “hazır olduğundan emin olmak istiyorum. Hazır mısınız?”

Avery onun nereye varmak istediğini merak ederek dikkatle

suratına baktı.

“Hazır olmasaydım, burada olmazdım.”

Baş komiser tatmin olmuş gibi başını salladı.

“Az önce bir çağrı geldi,” dedi. “Bir kız ölmüş. Belirli bir biçimde bırakılmış. İyi gözüküyor. Olay yerindekiler ne olduğunu anlayamamışlar.”

Avery'nin kalp atışları hızlandı.

“Hazırım,” dedi.

“Öyle mi? Bu işte iyisin, ama bu olay büyük bir şeye dönüşürse, çökmeyeceğinden emin olmak istiyorum.”

“Çökmem.”

“Ben de bunu duymak istiyordum,” dedi baş komiser. Masasındaki kağıtları yana itti. “Cinayet Masası'nın başında Dylan Connelly var. Şu anda suç mahallinde adli tıp bölümüyle birlikte. Bu arada, yeni bir partnerin de var. Onu öldürtmemeye çalış.”

“O olay benim hatam değildi,” dedi Avery şikayet eder gibi. Sırf önyargılı bir gerzeğin teki olan eski partneri, silahını kaptığı gibi bir çeteye tek başına sızdığı ve onun başarılarının üstüne konmak istediği için İç İşleri'nin kısa bir süre önce başlattığı soruşturmayı düşününce içi öfkeyle doldu.

Baş komiser dışarıyı işaret etti.

“Partnerin seni bekliyor. Seni baş dedektif yaptım. Beni hayal kırıklığına uğratma.”

Avery dışarıda Ramirez'in beklediğini gördü. Ofladı.

“Ramirez mi? Neden o?”

“Cidden mi?” Baş komiser omuzlarını silkti. “Seninle bir tek o çalışmak istedi. Buradaki herkes senden nefret ediyor gibi.”

Avery midesindeki o düğümün gerildiğini hissetti.

“Ayağını denk al, genç dedektif,” dedi baş komiser ayağa kalkıp görüşmenin sona erdiğini belli ederken. “Edinebileceğin bütün dostlara ihtiyacın olacak.”

İKİNCİ BÖLÜM

“Nasıl gitti?” diye sordu Ramirez, Avery ofisten çıktıktan sonra.

Avery başını eğip yürümeye devam etti. Havadan sudan konuşmaktan hiç hoşlanmazdı ve birlikte çalıştığı polis memurlarının ona küfür içermeyen bir şey söylemediğini duyarsa onlara güvenmezdi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

“Doğrudan işe giriyorsun demek.” Ramirez gülümsedi. “Bunu bilmek güzel. Tamam, Black; nehir kenarındaki Lederman Parkı’ndaki bir banka bırakılmış ölü bir kız var. Trafiğin yoğun olduğu bir bölge. Bir katilin bir cesedi bırakacağı bir yer değil.”

Yanlarından geçtikleri polis memurları Ramirez’e beş çaktılar.

“Parçala onu, kaplan!”

“Günü göster, Ramirez.”

Avery başını salladı. “Çok hoş,” dedi.

Ramirez ellerini kaldırdı.

“Ben bir şey yapmadım.”

“Sorun hepinizsiniz,” dedi Avery sinir olmuş bir ifadeyle. “Bir polis karakolunun bir hukuk şirketinden daha kötü olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Gizli erkekler kulübü, değil mi? Kızların girmesi yasak.”

“Sakin ol, Black.”

Avery asansörlere yöneldi. Birkaç polis memuru onu sinir ettiler diye şakalaştılar. Genellikle, Avery bu tür şeyleri görmezden gelebiliyordu, ama bu yeni vaka çoktan sert dış görünümünü sarsmıştı. Baş komiserin kullandığı sözcükler, bunun sıradan bir cinayet olmadığına işaret ediyordu: Olay yerindekiler ne olduğunu anlayamamışlar. Belirli bir biçimde oraya bırakılmış.

Yeni partnerinin küstah ve ilgisiz tavrı da pek rahatlatıcı değildi: Sıradan gözüküyor. Ama hiçbir şey sıradan değildi.

Ramirez kapıyı tuttuğunda asansör tam kapanmak üzereydi.

“Bak, özür dilerim, tamam mı?”

Samimi gibiydi. Ellerini kaldırmış, koyu renkli gözlerinde özür diler gibi bir ifade belirmişti. Bir düğmeye bastılar ve aşağı inmeye başladılar.

Avery ona baktı.

“Baş komiser benimle bir tek senin çalışmak istediğini söyledi. Neden?”

“Sen Avery Black’sin,” dedi Ramirez, yanıt çok barizmiş gibi. “Seni nasıl merak etmezdim? Kimse seni tanımıyor, ama herkesin senin hakkında bir fikri var: gerzek, dâhi, modası geçmiş, girişken, katil, kurtarıcı. Doğruları yanlışlardan ayırmak istedim.”

“Niye umurunda ki?”

Ramirez ona gizemli bir ifadeyle gülümsedi.

Ama yanıt vermedi.

* * *

Avery hızlı adımlarla otoparkta ilerleyen Ramirez'in peşinden gitti. Ramirez kravat takmamıştı ve gömleğinin ilk iki düğmesi ilikli değildi.

“Arabam şurada,” dedi Ramirez.

Onu tanıyormuş gibi görünen birkaç üniformalı polisin yanından geçtiler; biri el sallayıp, Onunla ne işin var? der gibi tuhaf tuhaf baktı.

Ramirez onu toz kaplı, koyu kırmızı renkli, içinde ten rengi yırtık koltukları olan bir Cadillac'a götürdü.

“Sağlam arabaymış,” diye espri yaptı Avery.

“Bu bebek beni defalarca kurtardı,” dedi Ramirez gururla. Arabanın kaportasını sevgiyle okşadı. “Tek yapmam gereken bir pezevenk veya açlıktan geberen bir İspanyol gibi giyinmek. Sonra, kimse dönüp bakmıyor bile.”

Otoparktan çıktılar.

Lederman Parkı karakoldan sadece birkaç kilometre uzaklıktaydı. Batıdaki Cambridge Sokağı'na doğru gidip, Blossom'dan sağa saptılar.

“Eee,” dedi Ramirez. “Bir zamanlar bir avukat olduğumu duydum.”

“Evet?” Avery temkinli mavi gözleriyle yan yan ona baktı. “Başka neler duydun?”

“Bir ceza avukatıymışsın,” dedi. “Hem de en iyisiymişsin. Goldfinch & Seymour'da çalışmışsın. Orası hiç de fena bir yer değildir. Neden ayrıldın?”

“Bilmiyor musun?”

“Bir sürü baş belasını savunduğunu biliyorum. Kusursuz bir sicil, değil mi? Hatta pis işlere bulaşmış birkaç polisi de içeri attığını biliyorum. İyi bir hayat yaşamış olmalısın. Müthiş bir maaş ve bitmek tükenmek bilmeyen bir başarı. Bir insan tüm bunları geride bırakıp da nasıl bu teşkilata katılır?”

Avery etrafı kilometrelerce dümdüz ovalarla çevrili ufak bir çiftlikte büyüdüğü evi hatırladı. O yalnızlık ona asla iyi gelmemişti. Hayvanlar veya çiftlik kokusu da öyle: dışkılar, hayvan postları ve tüyleri. Daha ilk baştan, oradan kaçıp gitmek istemişti. Gidebileceği yere Boston’dı. İlk önce, üniversite, sonra da hukuk okulu ve kariyer.

Şimdi de bu.

İç çekti.

“Sanırım, bazı şeyler planladığımız gibi gitmiyor.”

“Nasıl yani?”

Avery’nin gözlerinin önüne yine kalın çerçeveli gözlüklü, suratı kırış kırış yaşlı adamın o tanıdık, meşum gülümsemesi geldi. İlk başlarda ne kadar da samimi, mütevazı, zeki ve dürüst gözükmişti. Hepsi öyleydi, diye düşündü.

Duruşmaları sona erene ve günlük hayatlarına geri dönene kadar... Avery de çaresiz kişilerin kurtarıcısı ve insanların savunucusu değil, fazla karmaşık ve değişmeyecek kadar kök salmış bir oyunda sıradan bir piyon olduğunu kabullenmek zorunda kalmıştı.

“Hayat zor,” dedi düşünceli düşünceli. “Bir gün bir şeyler

bildiğini sanıyorsun, ertesi gün bakıyorsun ki örtü kalkmış ve her şey değişmiş.”

Ramirez evet der gibi başını salladı.

“Howard Randall,” dedi, onun neden söz ettiğini anlamış gibi.

Bu isim Avery'nin etrafındaki her şeyi daha iyi fark etmesini sağladı. Arabadaki serin hava, koltukta oturuş şekli, şehirde buldukları yer. Kimse uzun süredir o adamın ismini yüksek sesle söylememişti. Özellikle de onunla konuşurken. Kendisini savunmasız ve korumasız hissetti. Bedeni gerilerek tepki verdi ve biraz daha dik oturdu.

“Pardon,” dedi Ramirez. “Ben şey yapmak...”

“Sorun değil.”

Ama sorundu. O adamdan sonra her şey sona ermişti. Hayatı. İşi. Akıl sağlığı. Ceza avukatlığı en hafif ifadeyle zorlu bir işti, ama o adam her şeyi yoluna koymuş olması gereken kişiydi. Herkes tarafından saygı duyulan, sade ve iyi yürekli, dahi bir Harvard profesörü cinayetle suçlanmıştı. Avery'nin kurtuluşu da onu savunarak gelecekti. Bir kez olsun, çocukluğundan beri hayalini kurduğu şeyi yapıyor olacaktı: Masumları korumak ve adaletin yerini bulduğundan emin olmak.

Ama bunların hiçbiri olmamıştı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Park çoktan halka kapanmıştı.

İki sivil giyimli polis memuru Ramirez'in arabasının iki yanına geçti ve ana otoparktan sola doğru gitmesini işaret etti. Adamlar arasında Avery'nin bölümünden de polis memurları vardı. Avery bir sürü eyalet polisi gördü.

“Eyalet polisi neden burada?” diye sordu.

“Merkezleri sokağın hemen yukarısında.”

Ramirez arabayı bir dizi polis devriye arabasının yanına çekti. Alanın büyük bir bölümü sarı polis kordonuyla çevrilmişti. Haber kanallarının minibüsleri, gazeteciler, kameralar, başka haberciler ve parkın müdavimleri kordonun ardında durmuş neler olduğunu görmeye çalışıyorlardı.

“Buradan öteye kimse geçemez,” dedi bir polis memuru.

Avery rozetini gösterdi.

“Cinayet masası,” dedi. Yeni pozisyonunu ilk defa dile getirmişti ve gurur duymuştu.

“Connelly nerede?” diye sordu Ramirez.

Polis memurlarından biri ağaçları işaret etti.

Sollarında kalan bir beysbol sahasının yanından ilerlediler. Onları bir sıra ağaçtan önce yine sarı kordonlar karşıladı. Sık ağaç örtüsünün altındaki patika Charles Nehri'nin yanından uzanıyordu. Polis memurlarından biri, bir adli tıp uzmanı ve bir fotoğrafçıyla birlikte bir bankın yanında durdu.

Avery oraya daha önceden varmış olanlarla konuşmamaya gayret etti. Seneler boyunca, sosyal etkileşimlerin odak noktasını alt üst ettiğini ve başkalarından gelen çok sayıda sorunun ve formalitelerin bakış açısını zorladığını hissetmişti. Ne yazık ki, onun tüm departmanda aşağılanmasına neden olan şeylerden biri de buydu.

Kurban, banka yanlamasına oturtulmuş bir genç kızdı. Ölü olduğu belliydi, ama maviye dönmüş teni, pozisyonu ve surat ifadesi haricinde oradan geçen birisi bir terslik olup olmadığını ilk bakışta sorgulamazdı.

Kızın elleri, sevgilisini bekleyen bir âşık gibi bankın sırt kısmında duruyordu. Çenesiyse ellerine dayanmıştı. Dudaklarında muzip bir ifade vardı. Bedeni sanki uzun süre orada oturmuş da birisine bakmak için hafifçe dönmüş, ya da derin bir iç çekmiş gibi yana kaymıştı. Üstünde sarı renkli yazlık bir elbise, ayaklarında beyaz renkli plaj terlikleri vardı. O güzelim kestane rengi saçları sol omzundan arkaya atılmıştı. Bacak bacak üstüne atmıştı ve ayak parmakları hafifçe patikaya değiyordu.

Kurbanın sadece gözleri çektiği acıyı ele veriyordu. Bu gözlerden acı ve inanmazlık yayılıyordu.

Avery zihninde gecelerini ve gündüz hayallerini ele geçirmiş olan yaşlı adamın sesini duydu. Kendi kurbanlarıyla ilgili olarak, ona bir keresinde, Onlar ne ki? Sadece araçlar; isimsiz ve suratsız araçlar, demişti. Milyarlarca kişi arasından amaçlarını bekleyen sadece birkaç kişi.

İçi öfkeyle doldu. İfşa olmaktan, utanmaktan ve en çok da tüm hayatının yerle bir olmasından dolayı öfkelen-di.

Cesede biraz daha yaklaştı.

Bir avukat olarak, sayısız adli tıp raporları, adli tabip fotoğrafları ve üstünde çalıştığı davalarla ilgili her şeyi incelemek zorunda kalmıştı. Bir polis memuru olarak ise eğitimi, cinayet kurbanları üzerinde kendi kendine yaptığı rutin incelemeler ve dürüst değerlendirmeler sayesinde inanılmaz derecede gelişmişti.

Kurbanın elbisesinin yıkandığını, saçlarının temizlendiğini fark etti. El ve ayak tırnaklarına yeni oje sürülmüştü. Kurbanın tenini kokladığında, burnuna hindistancevizi, bal ve belli belirsiz bir formaldehit kokusu geldi.

“Onu öpmeyi mi düşünüyorsun?” dedi birisi.

Avery o sırada cesedin üstüne eğilmişti ve elleri arkasındaydı. Bankta üstüne ‘4’ yazılmış sarı renkli bir not duruyordu. Bunun yanında da kızın belinin alt kısmında sarı renkli elbisesi yüzünden zor fark edilen keçeleşmiş turuncu renkli kıllar gözüktüyordu.

Cinayet Masası Şefi Dylan Connelly ellerini beline dayamış bir yanıt bekliyordu. Dalgalı sarı saçları ve delici mavi gözleri ona sert ve güngörmüş bir hava veriyordu. Göğüs ve kolları mavi gömleğinden dışarı fırlamak üzereydi. Kahverengi keten bir pantolon ve siyah renkli kalın botlar giymişti. Avery onu sık sık ofiste görüyordu; tam olarak tipi sayılmazdı, ama adamın hayvani vahşiliği hoşuna gitmişti.

“Burası bir suç mahalli, Black. Bir dahaki sefere, nereye adım attığına dikkat et. Parmak ve ayak izlerini sen gelmeden önce aldığımız için şanslısın.”

Avery şaşkınlıkla yere baktı; nereye bastığına dikkat etmişti. Connelly'nin çelik gibi gözlerine baktı ve onun sadece sorun çıkarmaya çalıştığını anladı.

“Burasının suç mahalli olduğunu bilmiyordum,” dedi. “Söylediğiniz için teşekkürler.”

Ramirez kıs kıs güldü.

Connelly dişlerini sıkıp öne doğru bir adım attı.

“İnsanlar neden sana tahammül edemiyor biliyor musun, Black? Sadece sonradan teşkilata katıldığın için değil. Teşkilatta olmadığın zamanlarda polislere saygı duymadığın ve şu anda aramızda olduğun için daha da az saygı gördüğün için. Şunu çok açık söyleyeyim: Senden hoşlanmıyorum, sana güvenmiyorum ve seni ekibimde gerçekten de istemiyorum.”

Ramirez'e döndü.

“Bildiklerimizi ona anlat. Bir duş almak için eve gideceğim. Midem bulanıyor,” dedi. Ellerindeki eldivenleri çıkarıp yere attı. Avery'ye de “Gün sona ermeden bir rapor bekliyorum,” dedi. “Tam saat beşte. Toplantı salonunda. Anladın mı? Geç kalma. Buradan gitmeden önce de bu pisliği mutlaka temizle. Eyalet polisi kenara çekilip çalışmamıza izin verecek kadar anlayışlı davrandı. Sen de onlara yeteri kadar nazik davran”.

Connelly bıkkınlıkla oflayıp uzaklaştı.

“İnsanlarla iletişimi çok iyi,” dedi Ramirez.

Avery omuzlarını silkti.

Suç mahallinde görevde olan adli tabip Randy Johnson isimli, hevesli bir Afrika kökenli Amerikalıydı. Kadının iri gözleri ve rahat bir tavrı vardı. Kısa ve rasta örgülü saçları beyaz bir başlığın altında kısmen gözüktüyordu.

Avery onunla daha önce de çalışmıştı. Bir aile içi şiddet vakasında çok iyi anlaşmışlardı. Birbirilerini en son bir içki içmek için buluştuklarında görmüşlerdi.

Avery'yle bir diğer vaka üstünde çalışacağı için heyecanlanan Randy elini uzattı, ama elinde eldiven olduğunu fark edince uyandı ve "Pardon," dedi. Sonra ayyy! der gibi bir ifadeyle "Bana bir şeyler bulaşmış olabilir," dedi.

"Seni gördüğüme sevindim, Randy."

"Cinayet masası için tebrikler," dedi Randy eğilip. "Bu dünyada yükseliyorsun."

"Sapıklar sıraya girecek. Burada neler var?"

"Bence birisi âşık olmuş," dedi Randy. "Onu bir güzel temizlemiş. Sırtından açmış. İçini boşaltmış, çürümesin diye doldurmuş ve dikiş atmış. Temiz giysiler. Manikür. Özenli de yapılmış. Henüz iz yok. Laboratuara gidene dek elimde fazla bir şey yok. Sadece iki yara izi buldum. Ağzını görüyor musun? Böyle gülümsemesi için ya içten tutturman gerek, ya da jel kullanman..." Cesedin dudağının köşesini işaret etti. "Enjeksiyon olduğunu düşünüyorum. Şurada da bir tane var," dedi kurbanın boynunu gösterip. "Rengine bakılacak olursa, bu daha önce olmuş. Belki kaçırıldığı sırada. Ceset kırk sekiz

saatten beri ölü. Birkaç ilginç saç teli buldum.”

“Ne kadar zamandır burada?”

“Bisikletçiler onu saat altında burada bulmuşlar,” dedi Ramirez. “Park her gece yarısı ve sabah üç gibi kontrol ediliyor. O saatlerde hiçbir şey görmemişler.”

Avery ölü kızın gözlerine bakmadan edemiyordu. Kız bakışlarını hem uzaklarda, hem de deniz kıyısında, nehrin onların bulunduğu tarafında bir yere çevirmiş gibiydi. Avery dikkatle bankın arka tarafına geçti ve kızın gözlerinin nereye çevrilmiş olduğunu anlamaya çalıştı. Nehrin aşağısında bir grup tuğladan yapılmış alçak bina vardı. Bunlardan biri diğerlerinden kısaydı ve tepesinde beyaz renkli bir kubbe vardı.

“Şurası ne binası?” diye sordu. “Beyaz kubbeli olan şu büyükçe bina.”

Ramirez gözlerini kısıp o yöne baktı.

“Omni Tiyatrosu olabilir mi?”

“Hangi gösterilerin sergilendiğini öğrenebilir miyiz?”

“Neden?”

“Bilmem, içimden bir ses öyle dedi.”

Avery doğruldu.

“Kim olduğunu biliyor muyuz?”

“Evet,” dedi Ramirez notlarına bakıp. “Cindy Jenkins olduğunu düşünüyoruz. Harvard son sene öğrencisi. Kızlar birliği üyesi. Kappa Kappa Gamma. İki gece önce ortadan yok olmuş. Kampüs polisi ve Cambridge polis memurları dün gece fotoğrafını yayınlamışlar. Connelly de adamlarının fotoğrafları

kontrol etmesini istemiş. Kızın fotoğraflarıyla eşleşmiş. Bunun hâlâ doğrulanması gerekiyor. Ailesini aramam lazım.”

“Gözlem açısından ne durumdayız?”

“Bununla Jones ve Thompson ilgileniyorlar. Onları tanıyorsun, değil mi? Harika dedektiflerdir. Bugün bize rapor verecekler. Ondan sonra, fazladan kaynağa ihtiyaç duyduğumuzu kanıtlayamadığımız takdirde tek başınayız. Parkın girişinde kamera yok, ama otoyolda sokağın karşısında birkaç tane var. Öğleden sonra bunlarla ilgili bilgiler gelir.”

“Görgü şahidi var mı?”

“Şu ana dek yok. Motorcular temiz. Yine de biraz laf almaya çalışabilirim.”

Avery etrafa baktı. Sarı renkli polis kordonu parkın büyük bir kısmının etrafını çevirmişti. Nehrin yakınlarında, bisiklet yolunda veya çimlerde sıra dışı hiçbir şey bulunmamıştı. Zihninde olayları canlandırmaya çalıştı. Adam ana yoldan parka gelmiş ve banka kolaylıkla ulaşmak için arabasını nehre yakın bir yere park etmiş olmalıydı. Peki, şüphe uyandırmadan cesedi nasıl oraya taşımıştı?

Bunu düşündü. İnsanlar izliyor olabilirdi. Adamın buna hazırlıklı olması gerekirdi. Belki de kızı canlıymış gibi göstermişti. Avery tekrar cesede baktı. Kesinlikle öyle olmuş olabilirdi. Kız ölü olduğu halde çok güzeldi, hatta dünyevi olmayan bir hali vardı. Katilin kızın kusursuz görünmesi için çok vakit harcamış ve plan yapmış olması da gerekirdi. Bunun bir çete işi olmadığını fark etti. Kızgın bir âşık da değildi. Farklı bir

olaydı. Avery bunu daha önce görmüştü.

Birden, O'Malley'nin haklı olup olmadığını düşündü. Belki de hazır değildi.

“Arabayı ödünç alabilir miyim?” diye sordu.

Ramirez kaşını kaldırdı.

“Suç mahalli ne olacak?”

Avery kendinden emin bir tavırla omzunu silkti.

“Sen büyük bir çocuksun. Ne yapacağını bilirsin.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Harvard’a.”

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bir ofis bölmesinde gezegendeki herkesten daha üstün, başarılı ve güçlü bir halde oturuyordu. Karşısındaki bilgisayar monitörü açıktı. İçine derin bir nefes çekip gözlerini yumdu ve hatırladı.

Evinin daha ziyade bir fidanlığı andıran devasa bodrum katını hatırladı. Ana odanın duvarlarının dibinde çeşit çeşit kır çiçeği vardı: kırmızı, sarı ve beyaz. Her biri farklı zamanlarda alınmış çok sayıda psikedelik bitki de uzun yalaklara ekilmişti; bazıları bu dünyaya ait değilmiş gibi gözüken otlar veya garip çiçeklerdi. Birçoğu, muazzam etkileri olmasına rağmen, herhangi bir vahşi yaşam ortamında dikkat çekmeyecek kadar sıradan bir görünüme sahipti. Zaman ayarlı bir sulama sistemi, termometre ve LED ışıkları sayesinde hayatta kalıyorlardı.

Ahşap kirişlerden yapılmış uzun bir koridordan diğer odalara geçiliyordu. Duvarlarda resimler asılıydı. Bunların birçoğu ölümün farklı aşamalarında bulunan, sonra da içleri doldurularak ‘yeniden’ doğmuş havası verilen hayvanlara aitti: bir yün yumağıyla oynayan, arka ayaklarının üstünde duran bir tekir kedi; sırtüstü yatmış karnının okşanmasını bekleyen siyah beyaz benekli bir köpek.

Sonra, kapılar başlıyordu. Sol taraftaki kapının açıldığını hayal etti. Orada onu, gümüş renkli bir masaya yatırılmış çıplak bedeni, yine gördü. Etrafı güçlü floresan ışıklar aydınlatıyordu.

Bir cam büfede, içlerinde renkli sıvı olan bir sürü şeffaf kavanoz duruyordu.

Parmaklarını bacağının dış tarafında gezdirdiğinde kızın tenini hissetmişti. Gerçekleşmiş olan her hassas işlemi tek tek aklından geçirdi: Kızın bedeni boşaltılmış, tahnit edilmiş, temizlenmiş ve içi doldurulmuştu. Yeniden doğuş işlemi boyunca, insan ödülleri ayırdığı duvarı süsleyen fotoğraflar çekmişti. Fotoğraflardan bazılarını asmıştı bile.

İçine inanılmaz, akıl almaz bir enerji doldu.

Senelerdir insanlardan uzak durmaya çalışmıştı. İnsanlar hayvanlardan daha ürkütücü, daha şiddet dolu ve kontrol edilmesi daha güç yaratıklardı. Hayvanları çok severdi. Ama insanların Sonsuz Ruh için çok daha güçlü kurbanlar olduğunu fark etmişti. Kızın ölümünden sonra, gökyüzü yarılmış, Yüce Yaratıcı'nın karanlık bir imgesi ona bakıp şöyle demişti: Daha fazla.

Aksi bir ses onu düşüncelerinden sıyırdı.

“Yine mi gündüz gündüz hayal kuruyorsun?”

Huysuz çalışanlardan birisi suratını ekşitip tepesine dikilmişti. Adamın suratı ve yapısı eski bir futbol oyuncusu gibiydi. Mavi renkli şık bir takım elbise, sert yanını gizleyemiyordu.

Süklüm püklüm başını eğdi. Omuzlarını da biraz öne eğince, dikkat çekmeyen, ufak tefek bir elemana dönüştü.

“Özür dilerim, Bay Peet.”

“Özür duymaktan bıktım. Bana şu rakamları hazırla.”

Katil içinden kahkaha atan bir dev gibi gülümsedi. İş yerinde

oyun, özel hayatındaki oyunlar kadar heyecanlıydı. Kimse onun ne kadar özel, ne kadar kendini işine adanmış ve evrenin hassas dengesi için ne kadar elzem olduğunu bilmiyordu. Hiçbiri Yukarı Dünya’da şerefli bir yer edinemeyecekti. Giyinmek, toplantılara gitmek, bir yerden bir yere para aktarmak gibi günlük, önemsiz ve dünyevi işleri anlamsızdı; bunlar sadece onun için anlamlıydı, çünkü onu dış dünyaya bağlıyor, Efendi’nin işlerini yapmasını sağlıyordu.

Patronu bir şeyler homurdanıp uzaklaştı.

Gözlerini açmadan Efendisini hayal etti: Rüyalarında ona fısıldayan ve düşüncelerini yönlendiren o muğlâk ve karanlık şekil.

Dudaklarından fısıldayarak söylediği bir bağlılık şarkısı döküldü: “Ah Efendim, Ah Efendim, işimiz saf. Sen iste, ben de vereyim: Daha fazla.”

Daha fazla.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Avery'nin elinde bir isim vardı: Cindy Jenkins. Üye olduğu kız birliğini de biliyordu: Kappa Kappa Gamma. Harvard Üniversitesi'ni ise gayet iyi biliyordu. Bu Sarmaşık Ligi okulu onu üniversiteye ilk başlayacağı sene geri çevirmişti, ama okuldan iki çocukla çıktığı için üniversite eğitimi boyunca Harvard hayatına sızmanın bir yolunu bulmuştu.

Diğer üniversitelerin aksine, Harvard'ın kız ve erkek birlikleri resmi olarak tanınmıyordu: Kampüs içinde veya dışında Yunan evleri yoktu. Ancak kampüs dışındaki çok sayıda evde veya binada 'kuruluş' veya özel 'kulüp' adı altında düzenli olarak partiler verilirdi. Avery kendi üniversite eğitimi boyunca, üniversite hayatının ikilemini ilk elden görmüştü. Güneş batana dek herkes sadece notlarına odaklanmış gibi yapar, sonra bir grup çılgın parti hayvanına dönüşürdü.

Avery bir kırmızı ışıktaki durduğunda İnternet'ten hızla bir araştırma yaptı ve Kappa Kappa Gamma'nın Cambridge'de aynı sokakta iki bölgeyi kiraladığını gördü: Church Sokağı. Kiralık yerlerden biri özel günler, diğeryse toplantılar ve sosyalleşme faaliyetleri için kullanılıyordu.

Longfellow Köprüsü'nde ilerledi, MIT'nin yanından geçti ve Massachusetts Caddesi'nden sağa saptı. Sağında sık ağaçların ve asfalt kaplı patikaların arasındaki muhteşem kırmızı tuğlalı evleriyle Harvard Yard belirdi.

Church Sokağı'nda arabasını park edebileceği bir yer gördü.

Arabayı park etti, kapıyı kilitledi ve başını güneşe doğru kaldırdı. Ilık bir gündü; hava otuz dereceye yakındı. Saate baktı: on buçuktu.

Kappa binası dış cephesi tuğla olan uzun ve iki katlı bir yerdi. Giriş katında bir sürü giyim mağazası vardı. İkinci katın ofislere ve kız birliği faaliyetlerine ayrıldığını tahmin etti. İkinci katın zilinin yanındaki tek işaret Harvard'ın mavi renkli zambak sembolüydü. Zili çaldı.

İnterkom sisteminde tiz bir kadın sesi duyuldu.

“Evet?”

“Polis,” dedi Avery sesini yükselterek. “Kapıyı açın.”

Bir an için yanıt gelmedi.

“Ciddi soruyorum,” dedi ses, “kimsiniz?”

“Polis,” dedi Avery ciddi bir ses tonuyla. “Bir sorun yok. Kimsenin başı dertte değil. Sadece Kappa Kappa Gamma'dan birisiyle görüşmem gerekiyor.”

Kapı açıldı.

Avery'yi ikinci katta üstünde gri renkli bol bir eşofman üstü ve beyaz bir eşofman altı olan uykulu ve pespaye kılıklı bir kız karşıladı. Saçları koyu renkti ve bir gece önce sıkı eğlenmiş gibi gözüküyordu. Suratının büyük bir kısmını saçları örtüyordu.

Gözlerinin altında koyu renkli halkalar vardı ve normalde gururla sergilediği vücudu kalın ve şekilsiz gözüküyordu.

“Ne istiyorsunuz?” dedi kız.

“Sakin ol,” dedi Avery. “Bunun kız birliği faaliyetleriyle bir

İlgisi yok. Birkaç soru sormak için geldim.”

“Kimliğinizi görebilir miyim?”

Avery rozetini gösterdi.

Kız onu tepeden tırnağa süzdü, rozetini inceledi ve geri çekildi.

Kappa Kappa Gamma için ayrılmış olan alan geniş ve aydınlıktı. Yüksek tavanlıydı. Birkaç tane rahat görünümlü ten rengi koltuk ve mavi renkli armut şekilli koltuk gelişigüzel yerleştirilmişti. Duvarlar koyu maviye boyanmıştı. Bir bar, bir ses sistemi ve kocaman, düz ekran bir televizyon vardı. Pencereler neredeyse zeminden tavana kadar yükseliyordu. Avery sokağın karşısında bir diğer alçak apartmanın tepesini, sonra da göğü görebiliyordu. Gökyüzünde birkaç bulut süzülüyordu.

Kendi üniversite eğitiminin Kappa Kappa Gamma’daki çoğu kızınkinden çok daha farklı olduğunu tahmin etti. Bir kere, eğitim ücretini kendisi ödemişti. Her gün derslerden sonra yerel bir hukuk firmasında çalışmış, sekreterlikten saygı duyulan avukat stajyerliğine yükselmişti. Ayrıca, okurken nadiren içki içmişti. Babası ciddi bir alkolikti. Üniversiteyken çoğu gece ya arkadaşları için şoförlük yapar, ya da yurttan ders çalışırdı.

Kızın suratında umut dolu bir ifade belirdi.

“Cindy’yle mi ilgili?” diye sordu.

“Cindy arkadaşın mı?”

“Evet, en yakın arkadaşım,” dedi kız. “lütfen bana iyi olduğunu söyleyin.”

“İsmin nedir?”

“Rachel Strauss.”

“Polisi sen mi aramıştın?”

“Evet. Cindy cumartesi gecesi partimizden bayağı sarhoş ayrıldı. Onu o zamandan beri de gören olmadı. Bu, onun yapacağı bir şey değil.” Gözlerini devirip hafifçe gülümsedi. “Genellikle, ne yapacağı bellidir. Bayan Kusursuzdur. Her zaman aynı saatte yatar, asla değişmeyen bir programı vardır... Değişiklik yapabilmesi için beş sene önceden haber vermeniz gerekir. Cumartesi gece çok çılgındı. İçki içti. Danslar etti. Bir süre vaktin geç olduğuna aldırmış etmedi. Öyle davrandığını görmek güzeldi.”

Rachel birkaç saniye dalgınlaştı.

“Gerçekten de mutlu görünüyordu, anlatabiliyor muyum?”

“Herhangi bir nedeni var mıydı?” diye sordu Avery.

“Bilmiyorum. Sınıf birincisidir. Sonbaharda başlayacağı bir iş bulmuştu.”

“Ne işi?”

“Devante diye bir yerde. Boston’daki en iyi şirkettir. Cindy muhasebe okuyor. Çok sıkıcı biliyorum, ama rakamlar söz konusu olduğunda bir dahidir.”

“Bana cumartesi gecesinden biraz söz eder misin?”

Rachel’ın gözleri doldu.

“Gerçekten de Cindy için geldiniz, değil mi?”

“Evet,” dedi Avery. “Biraz oturabilir miyiz?”

Rachel koltuğa çöküp ağlamaya başladı.

Hıçkırıklar arasında konuşmaya çalıştı.

“Cindy iyi mi? Nerede?”

Avery işinin en çok bu kısmından nefret ederdi. Kurbanların akrabalarıyla ve arkadaşlarıyla konuşmak. Ancak onlara söyleyebileceği şeyler kısıtlıydı. İnsanlar bir vaka hakkında ne kadar çok şey öğrenirlerse, bir o kadar çok konuşurlardı ve bu konuşmalar bir şekilde suçları işleyen kişilerin kulağına giderdi. Kimse bunu anlamaz, ya da o anda umursamazdı: Fazlasıyla üzgün olurlardı. İstedikleri tek şey yanıtlar olurdu.

Avery kızın yanına oturdu.

“Aradığına gerçekten çok sevindik,” dedi. “Doğru olanı yaptın. Ne yazık ki, devam eden bir soruşturmadan söz edemem. Ama sana şunu söyleyebilirim: O gece Cindy’nin başına neler geldiğini öğrenebilmek için elimden gelen her şeyi yaptım. Bunu tek başıma yapamam, yardımına ihtiyacım var.”

Rachel tamam der gibi başını sallayıp gözyaşlarını sildi.

“Yardım edebilirim,” dedi. “Yardım edebilirim.”

“O geceyle ve Cindy’yle ilgili olarak hatırladığın her şeyi öğrenmek istiyorum. Kimlerle konuştu? Aklında takılan bir şey var mı? Neler demişti? Onunla ilgilenen kişiler kimlerdi? Partiden giderken dikkatini çeken bir şey oldu mu?”

Rachel kendisini tamamıyla bıraktı.

En sonunda, tek elini kaldırdı, başını salladı ve toparlandı.

“Evet, tabii.”

“Diğer kızlar nerede?” dedi Avery onun dikkatini dağıtmak için. “Kız birliği evlerinin Kappa giysileri gitmiş, akşamdan

kalma kızlarla dolu olduğunu sanıyordum.”

“Dersteler,” dedi Rachel gözlerini silerek. “Birkaçı da kahvaltılık bir şeyler almaya gittiler,” dedi. “Bu arada, biz teknik olarak bir kız birliği evi değiliz. Burası sadece yurda gitmek istemediğimiz zamanlarda kalmak için kiraladığımız bir yer. Cindy asla burada kalmadı. Ona göre fazla modern. O daha ‘ev’ havası olan yerleri sever.”

“Nerede oturuyor?”

“Yakınlardaki bir öğrenci evinde,” dedi Rachel. “Ama cumartesi gecesi eve gitmeyecekti. Erkek arkadaşıyla buluşacaktı.”

Avery dikkat kesildi.

“Erkek arkadaşıyla mı?”

Rachel evet der gibi başını salladı.

“Winston Graves, ukala bir son sınıf öğrencisi, kürekçi, gerzek. Hiçbirimiz onunla neden çıktığını anlamadık. Şey, aslında ben anlıyorum galiba. Yakışıklı ve ailesi çok varlıklı. Cindy’nin asla çok parası olmadı. Sanırım, insan yoksul olunca, bu tür kişiler cazip geliyor.”

Evet, biliyorum, diye düşündü Avery. Paranın, itibarın ve hukuk şirketindeki önceki işinin onu Ohio’dan ayrılan ürkek ve kararlı genç kızdan farklı biri olduğuna nasıl inandırdığını hatırlıyordu.

“Winston nerede oturuyor?” diye sordu.

“Winthrop Meydanı’nda. Buraya çok yakın. Ama Cindy oraya hiç gitmemiş. Winston Pazar sabahı erkenden buraya gelip

onu aradı. Planlarını unuttuğunu ve sızdığını düşünmüş. İkimiz Cindy'nin evine gittik. Orada da yoktu. Ondan sonra polisi aradım zaten.”

“Başka bir yere gitmiş olabilir mi?”

“Kesinlikle, hayır,” dedi Rachel. “Cindy asla böyle bir şey yapmaz.”

“Tamam, o halde buradan ayrıldığında Winston'ın evine gideceğinden emindin.”

“Kesinlikle.”

“Planlarını değiştirecek herhangi bir şey olmuş olabilir mi? Gecenin başlarında, hatta sonlarında da olabilir.”

Rachel başını salladı.

“Hayır, ama belki de olabilir,” dedi. “Hiç önemli olmadığına eminim, ama senelerdir Cindy'ye âşık olan bir çocuk var. İsmi George Fine. Yakışıklı, sert görümlü, yalnız takılan, ama biraz garip bir çocuk. Anlarsınız ya? Egzersiz yapar ve sık sık kampüste koşar. Geçen sene, onunla birlikte ortak bir ders almıştım. Kendi aramızda hep ilk seneden beri neredeyse her dönem Cindy'yle ortak bir ders aldığı konusunda şakalaşırız. Cindy'ye kafayı takmış durumda. O da cumartesi gecesi buradaydı ve işin en çılgınca yanı, Cindy'nin onunla dans etmiş olması. Hatta onu öptü. Cindy'nin asla yapağı bir şey değil. Yani, Winston'la çıkıyor. Gerçi kusursuz bir ilişkileri yok, ama Cindy o gece çok sarhoştu ve çok eğleniyordu. Öpüştiler, dans ettiler ve Cindy gitti.

“George peşinden gitti mi?”

“Bilmiyorum. Gerçekten de bilmiyorum. Cindy gittikten sonra onu gördüğümü hatırlamıyorum, ama çok sarhoş olduğumdan fark etmemiş olabilirim.”

“Cindy’nin sat kaçta gittiğini hatırlıyor musun?”

“Evet,” dedi Rachel. “Saat tam iki kırk beşti. Cumartesi gecesi geleneksel Bir Nisan partimizdi ve süper bir şaka yapacaktık. Ama herkes o kadar çok eğleniyordu ki, bu şaka Cindy gidince aklımıza geldi.”

Rachel başını önüne eğdi. Bir süre havayı sadece boşluk kapladı.

“Peki, tamam,” dedi Avery. “Bunlar faydalı oldu. Teşekkür ederim. Kartvizitimi vereyim. Başka bir şey hatırlarsan veya kız birliğinden arkadaşlarının anlatmak istediği bir şey olursa, bunları dinlemeyi çok isterim. Bu, devam etmekte olan bir soruşturma. O yüzden, en ufak bir ayrıntı bile bize bir ipucu verebilir.”

Rachel başını kaldırıp, gözlerinde yaşlarla ona baktı. Gözyaşları yanaklarından süzülürken, sesi sakindi ve titremiyordu.

“O, öldü, değil mi?”

“Rachel, bilgi veremem.”

Rachel tamam der gibi başını salladı, sonra elleriyle yüzünü örtüp hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı. Avery eğilip ona sıkı sıkı sarıldı.

ALTINCI BÖLÜM

Avery dışarıya çıkınca yüzünü güneşe çevirdi ve derin derin

iç çekti.

Church Sokağı işlek bir yerdi ve mağazaların girişlerinde çok sayıda kamera vardı. Gecenin bir yarısı da olsa, kızın orada kaçırıldığına inanamıyordu.

Nereye gittin? dedi içinden.

Telefonunda kısa bir arama yapıp, Winthrop Meydanı'na giden en kestirme yolu buldu. Church'te biraz yürüdü, Brattle'dan sola saptı. Brattle Sokağı Church'ten daha genişti ve orada da bir o kadar mağaza vardı. Brattle Tiyatrosu 'nun sokağın karşısında olduğunu gördü. Binanın bir yanında ufak bir ara sokak vardı ve bir kafe sokağı kaplamıştı. Ağaçlar bölgeyi gölgelere boğmuştu. İlginç bir yerdi. Avery sokağın karşısına geçip, binaların arasındaki dar sokağa girdi.

Tekrar Brattle'a çıktı ve Church Sokağı'nın her iki yanında bir blok çapında bulunan bütün mağazaların girişine baktı. Dışında kameralar olan en az iki mağaza vardı.

İçki ve sigara satan ufak bir dükkâna gitti.

Kapının zili çınladı.

“Yardımcı olabilir miyim?” dedi yaşlı ve Rasta saçlı beyaz bir hippisi.

“Evet. Dışarıda bir kameranız olduğunu fark ettim. Sokağın ne kadarını görüyor?”

“Tamamını,” dedi adam. “Her iki yönü de görüyor. İki sene önce taktırmak zorunda kaldım. Lanet olasıca üniversiteliler. Herkes Harvardlı gençlerin çok özel olduğunu sanıyor, ama onlar da herkes gibi serseriler. Senelerdir camlarımı kırıyorlar. Bir tür

üniversiteli şakası, değil mi? Benim için değil. O camlar kaçapatlıyor biliyor musunuz?”

“Bunu duyduğuma üzüldüm. Bakın, yanımda arama iznim yok,” dedi Avery rozetini gösterip. “Ama bu salak çocuklardan bazıları bu sokağın ilerisinde bir olay çıkarmış olabilir. Orada hiç kamera yok. Sizin kamera kayıtlarınıza bakmam mümkün mü? Saatini biliyorum. Çok uzun sürmez.”

Adam kaşlarını çatıp söylendi.

“Bilmiyorum,” dedi. “Dükkâna göz kulak olmam gerek. Burada benden başka kimse yok.”

“Zamanınıza karşılık size ödeme yaparım.” Gülümsedi. “Elli kâğıt nasıl?”

Adam hiçbir şey demeden başını eğdi, tezgâhın ardından çıktı ve kapıdaki ‘açık’ levhasını döndürerek ‘kapalı’ya çevirdi.

“Elli kâğıt mı?” dedi. “İçeri gelin!”

Dükkânın arka tarafı sıkışık ve karanlıktı. Adam kutuların ve yedek ürünlerin arasında kalan ufak bir televizyonu çıkardı. Televizyonun üstündeki daha yüksek bir rafta buna bağlı olan bir dizi elektronik alet duruyordu.

“Bunları pek sık kullanmam,” dedi. “Sadece bir olay olduğunda bakarım. Kasetler her hafta pazartesi gecesi silinir. Dediğiniz şu olay ne zaman oldu?”

“Cumartesi gecesi.”

“Tamam, şanslısınız o halde.”

Adam televizyonu açtı.

Ekranda beliren siyah beyaz görüntü dükkânın hemen önünü

gösteriyordu. Avery dükkânın girişinin yanı sıra, sokağın ta Brattle'a kadar uzanan karşı tarafını da gayet iyi görebiliyordu. Özellikle incelemek istediği alansa yaklaşık olarak eli metre ötedeydi. Görüntü daha kumluydu ve ara sokağın önündeki şekilleri seçmek neredeyse imkânsızdı.

Ufak bir farenin yardımıyla geriye doğru tarama yapılabilirdi.

“Saat kaçta oldu demiştiniz?” diye sordu adam.

“İki kırk beş,” dedi Avery. “Ama başka zamanlara da bakmam gerek. Şuraya otursam da kendim baksam bir sakıncası olur mu? Siz dükkâna geri dönebilirsiniz.”

Adam şüpheyle kaşlarını çattı.

“Bir şey çalmayacaksınız, değil mi?”

“Ben bir polis memuruyum. Hırsızlık, ilkelerime ters düşer.”

“O zaman, siz farklı bir polis memurusunuz,” diye güldü adam.

Avery siyah renkli ufak bir sandalyeyi televizyonun karşısına çekti. Üstünde birikmiş olan tozu silip oturdu. Ekipmanları şöyle bir gözden geçirdi ve görüntüyü geriye ve ileriye nasıl alacağını kolaylıkla anladı.

Saat iki kırk beşte birkaç kişi Brattle Sokağı'ndan geçmişti.

Saat iki ellide sokak boş gözüküyordu.

Saat iki elli ikide, saçları ve elbisesi nedeniyle bir kız olduğu anlaşılan birisi Church yönünde belirliyordu. Kız Brattle'da ilerleyip sola sapıyordu. Kafeyi geçtikten sonra, ağaçların altındaki bir karaltı bir şekilde onunla birleşiyordu ve sonra, ikisi

de gözden kayboluyordu. Avery bir an için sadece çeşitli siyah tonlarının belirsiz hareketlerini görebildi. Görüntü devam etti ve ağaç şekilleri eski halini aldı. Kız tekrar ortaya çıkmadı.

“Lanet olsun,” diye fısıldadı Avery.

Belinden şık ve modern bir telsiz çıkardı.

“Ramirez, neredesin?”

“Kimsiniz?” dedi çatlayan bir ses.

“Kim olduğunı biliyorsun. Yeni partnerin.”

“Hâlâ Lederman’dayım. İşim bitmek üzere. Cesedi az öne aldılar.”

“Hemen yanıma gelmen gerek,” dedi Avery. Ona adresi verdi. “Sanırım, Cindy Jenkins’in nerede kaçırıldığını öğrendim.”

* * *

Bir saat sonra, Avery ara sokağın iki yanının birden kordonlanmasını sağlamıştı. Bir polis arabası ve adli tıp minibüsü Brattle Sokağı’nın kaldırımına park etmişti. Bir polis memuru da sokağa girmek isteyenleri engellemek için nöbet tutuyordu.

Ara sokak, bloğun ortasına kadar geniş ve karanlık bir sokak olarak ilerliyordu. Sokağın bir yanında her yanı cam olan bir emlakçı binası ve bir de yükleme alanı vardı. Diğer tarafındaysa konutlar... Ayrıca, dört arabanın sığabileceği genişlikte bir otopark ve ara sokağın sonunda başka sarı kordonlar ve bir polis arabası daha vardı.

Avery yükleme alanının önünde durdu.

“Şurada,” dedi ve yüksekteki bir kamerayı işaret etti. “Bunun görüntülerine ihtiyacımız var. Muhtemelen, emlakçıya ait. İçeri

girelim de bakalım.”

Ramirez başını salladı.

“Deli misin? O kasetteki görüntülerde hiçbir şey yok.”

“Cindy Jenkins’in bu ara sokağa girmesi için hiçbir neden yoktu,” dedi Avery. “Erkek arkadaşı aksi yönde oturuyor.”

“Belki canı yürüyüş yapmak istemiştir,” dedi Ramirez. “Bak, ben sadece senin içine bir şey doğdu diye buraya bir sürü adam getirttik diyorum.”

“İçime bir şey doğduğu falan yok. Görüntüleri sen de gördün.”

“Ne olduğunu anlamadığım bir sürü siyah şekil gördüm!” dedi Ramirez ısrarla. “Katil neden burada saldırınsın? Her yer kamera dolu. Gerzeğin teki olması gerek.”

“Gidip öğrenelim,” dedi Avery.

Top Emlak Şirketi, hem cam binanın hem de yükleme alanının sahibiydi.

Ön masa güvenliğiyle kısa bir süre görüşükten sonra, Avery ve Ramirez’e daha kıdemli birisi gelene dek şık deri koltuklarda beklemeleri söylendi. On dakika sonra, güvenlik şefi ve şirketin başkanı geldi.

Avery en güzel gülümsemesiyle adamlarla tokalaştı.

“Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz,” dedi. “Yükleme alanınızın hemen üstündeki kamera görüntülerini incelememiz gerekiyor. Bir arama iznimiz yok,” dedi suratını buruşturup, “ama cumartesi gecesi kaçırılıp ölü bulunan bir kız büyük bir ihtimalle arka kapınızın hemen dışında saldırıya uğradı. Önemli bir şey görmediğimiz takdirde, işimiz yirmi dakikaya biter

saniyorum.”

“Ya önemli bir şey görürseniz?” dedi şirket başkanı.

“Öyle bir durumda, polise vakit açısından son derece hassas bir konuda yardım ederek doğru kararı vermiş olacaksınız. Bir arama izni almamız bütün gün sürebilir. Kızın cesedinden iki gündür ölü olduğu anlaşılıyor. Artık konuşamaz. Bize yardım edemez. Ama siz edebilirsiniz. Lütfen, yardımcı olun. Boşa harcadığımız her saniye, ipuçlarının silinmesine neden oluyor.”

Şirket başkanı başını sallayıp güvenlik şefine döndü.

“Davis, onları yukarı çıkar. Ne istiyorlarsa göster. Herhangi bir sorun olursa,” dedi Avery’ye dönerek, “lütfen gelip beni bulun.”

Yukarı çıkarlarken, Ramirez bir ıslık çaldı.

“Ne kadar da etkileyicisin,” dedi.

“Ne gerekiyorsa, onu yapıyorum,” diye fısıldadı Avery.

Top Emlak Şirketi’nin güvenlik ofisi, içinde yirmiden fazla televizyon ekranı olan gürültülü bir odaydı. Güvenlik şefi siyah masadaki klavyenin karşısına geçti.

“Tamam, yer ve saat neydi?”

“Yükleme alanı. Yaklaşık olarak iki elli iki, sonra devam edelim.”

Ramirez başını salladı.

“Hiçbir şey bulamayacağız.”

Emlak şirketinin kameraları içki dükkânından çok daha kaliteliydi ve görüntüler renkliydi. Ekranların çoğu benzer boyutlardaydı, ama bir tanesi epeyi büyüktü. Güvenlik şefi

yükleme alanının kamerasını büyük ekrana alıp görüntüleri geri sarmaya koyuldu.

“İşte,” dedi Avery. “Durun.”

Görüntü iki ellide dondu. Kamera yükleme alanının hemen karşısındaki otoparkın panoramik bir görüntüsüyle birlikte, çıkmaz sokak tabelasının olduğu sol tarafı ve ardındaki sokağı da gösteriyordu. Brattle’a giden ara sokak kısmen gözüküyordu. Otoparkta sadece bir araba vardı: Koyu mavi renkli gibi duran bir minivan.

“O arabanın orada olmaması gerekirdi,” dedi güvenlik şefi.

“Plakayı görebiliyor musunuz?” diye sordu Avery.

“Evet, gördüm,” dedi Ramirez.

Üçü beklemeye başladılar. Bir süre, sadece dikey konumdaki sokaktan geçen arabaların ve ağaçların hareketini izlediler.

Saat iki elli üçte iki kişi belirdi.

Sevgili gibi gözüküyorlardı.

Biri ufak tefek, zayıf ve kısa boylu, gür ve fırça gibi saçları, bıyığı ve gözlüğü olan bir adamdı. Diğeriyse ondan daha uzun boylu ve uzun saçlı bir kızdı. Üstünde ince yazlık bir elbise, ayaklarında sandaletler vardı. Dans ediyor gibiydiler. Adam kızın ellerinden birini tutup onu belinden iterek kendi etrafında döndürdü.

“Lanet olsun,” dedi Ramirez. “Bu kız Jenkins.”

“Aynı elbise, ayakkabılar ve saçlar,” dedi Avery.

“Uyuşturucu verilmiş. Baksana. Ayaklarını sürüyor.”

Katilin minivanın yolcu kapısını açıp kızını oturtuşunu izlediler.

Sonra, adam döndü ve sürücü tarafına geçti. Gözlerini doğrudan yükleme alanının kamerasına çevirdi ve abartılı bir tavırla eğilip selam verdi. Bunun ardında da sürücü kapısına döndü.

“Lanet olsun!” diye bağırdı Ramirez. “Bu hergele bizimle oyun oynuyor.”

“Herkesse haber ver,” dedi Avery. “Thompson ve Jones şu andan itibaren tam zamanlı gözetim yapacaklar. Thompson parkta kalabilir. Ona minivanı söyle. Araştırmasını daraltabilir. O arabanın hangi yöne gittiğini öğrenmemiz gerek. Jones’un işi daha zor. Hemen buraya gelip o minivanı izlemesi gerek. Bunu nasıl yapacağı umurumda değil. Ona bunu yaparken faydalı olabilecek bütün kameraları kullanmasını söyle.”

Ona şok olmuş gibi ve hayranlıkla bakan Ramirez’e döndü. “Katili bulduk.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Avery akşamüzeri altı kırk beşte karakolun ikinci katına asansörle çıkarken, yorgunluk nihayet etkisini göstermeye başladı. Sabahki keşiflerinin yarattığı tüm enerji ve hız verimli bir gün geçirmesini sağlamıştı, ama önünde sayısız yanıtlanmamış soruyla geçecek bir gece vardı. Açık renkli teni güneşten kısmen yanmıştı; saçları berbat bir haldeydi ve önceden giydiği ceketini koluna asmıştı. Gömleği kirlenmişti ve pantolonunun dışına çıkmıştı. Öte yandan, Ramirez sabahkinden bile dinç gözüküyordu: Saçları geriye taranmıştı, takım elbisesi hala kusursuz denebilecek kadar ütülüydü, bakışları keskindi ve alnında sadece belli belirsiz bir parça ter birikmişti.

“Nasıl oluyor da bu kadar iyi gözüküyorsun?” dedi Avery.

“İspanyol-Meksika kökenimden,” dedi Ramirez gururla. “Yirmi dört, hatta kırk saat böyle çalışıp, yine böyle gözüküabiliyorum.”

Avery’ye şöyle bir bakıp suratını buruşturdu. “Evet. Sen bok gibi gözüküyorsun,” dedi.

Gözlerinde saygı dolu bir ifade belirdi.

“Ama başardın.”

O saatte ikinci katın sadece yarısı doluydu; çoğu polis memuru ya evlerine gitmişti, ya da sokaklarda görevliydi. Toplantı odasının ışıkları açıktı. Dylan Connelly sıkkın bir ifadeyle volta atıyordu. Onları görünce hemen kapıyı açtı.

“Nerede kaldınız?!” diye bağırdı. “Saat beşte masamda bir rapor olacak demiştim. Saat neredeyse yedi. Telsizlerinizi kapatmışsınız. İkiniz de. Bunu senden beklerdim doğrusu Black, ama senden beklemezdim, Ramirez. Kimse beni aramadı. Kimse telefonuna yanıt vermedi. Baş komiser de çok öfkeli. O yüzden, sakın gidip ona ağlamayın. Burada nelerle uğraştık biliyor musunuz? Ne halt ettiğinizi sanıyorsunuz?”

Ramirez ellerini kaldırdı.

“Aradık ve size mesaj bıraktık,” dedi.

“Yirmi dakika önce aradınız,” dedi Dylan ters ters. “Saat dört buçuktan beri sizi yarım saatte bir arıyorum. Birisi mi öldü? Katilin peşinde misiniz? Yüce Tanrı cennetten inip size yardım mı etmeye başladı? Sadece bunlar bu küstah itaatsizliğinizin kabul edilebilir mazeretleri olabilir. İkinizi de derhal bu vakadan almalıyım.”

Toplantı odasını işaret etti.

“Girin içeri.”

Bu öfkeli tehditler Avery’yi hiç etkilemedi. Dylan’ın öfkesi kolaylıkla duymazdan gelebileceği arka plan gürültüsü olarak kaldı. Bu beceriyi uzun süre önce Ohio’da babasının neredeyse her gece annesine bağıırıp çağırıldığı zamanlarda edinmişti. O zamanlar, kulaklarını elleriyle kapatır, şarkılar söyler ve en sonunda özgür olacağı günlerin hayali kurardı. Artık daha önemli meseleleri düşünüyordu.

Masanın üstünde bir öğleden sonra gazetesi duruyordu.

Gazetenin birinci sayfasında burnunun dibine sokulan bir

kameraya şaşkın şaşkın bakan Avery Black'in fotoğrafı vardı. Manşette 'Lederman Parkı'nda cinayet: Seri Katilin Ceza Avukatı Bu Vakanın Başında!' yazıyordu. Büyük fotoğrafın altında da Howard Randall'ın daha ufak bir fotoğrafı vardı. Randall, Avery'nin kola şişeleriyle ve gülümseyen bir suratla sürekli olarak kâbuslarından fırlayan yaşlı ve ufak tefek seri katildi. Onun fotoğrafının üstündeyse 'Kimseye Güvenmeyin: Avukat ya da Polis' yazıyordu.

"Bunu gördün mü?" diye kükredi Connelly.

Gazeteyi alıp sert bir biçimde masaya indirdi.

"Ön sayfadasın! Cinayet Masası'ndaki ilk gününde yine manşet oldun. Bunun ne kadar amatörce olduğunun farkında mısın? Yok, yok," dedi Ramirez'e bakıp. "Sakın konuşmaya kalkışma. İkiniz de her şeyi berbat ettiniz. Bu sabah kiminle konuştuğunuzu bilmiyorum, ama ortalığı fena karıştırdınız. Harvard, Cindy Jenkins'in öldüğünü nereden öğrendi? Kappa Kappa Gamma'nın web sitesinde ona bir anı sayfası açmışlar."

"İyi bir tahmin olabilir mi?" dedi Avery.

"Siktir git, Black! Seni bu vakadan alıyorum. Duydun mu?!"

Baş komiser O'Malley odaya girdi.

"Bir dakika," dedi Ramirez. "Bunu yapamazsınız. Neler bulduğumuzu bilmiyorsunuz."

"Neler bulduğunuz umurumda değil," diye kükredi Dylan.

"Henüz lafımı bitirmedim. Gitgide daha iyi oluyor. Bir saat önce vali aradı. Jenkins'in babasıyla golf oynamış. Bir seri katilin hapisten çıkmasını sağlayan eski bir ceza avukatının, neden yakın

bir arkadaşını ilgilendiren bir cinayet vakasının başında olduğunu soruyor.”

“Sakin ol,” dedi O’Malley.

Dylan suratı kıpkırmızı kesilmiş, ağzı açık kalmış bir halde hızla ona döndü. Daha ufak tefek, sessiz ama gergin ve patlamaya hazır baş komiserini görünce geri çekildi.

“Nedeni her ne olursa olsun, bu vaka duyuldu,” dedi O’Malley sakın bir ifadeyle. “Bu yüzden, bir sakıncası yoksa Dylan, ikisinin bütün gün neler yaptığını öğrenmek istiyorum.”

Connelly bir şeyler homurdanıp diğer tarafa döndü.

Baş komiser başını Avery’ye salladı.

“Açıklamaya başla.”

“Kimseye kurbanın ismini vermedim,” dedi Avery. “Ama Kappa Kappa’dan bir kızla, Cindy Jenkins’in en yakın arkadaşı Rachel Strauss’la görüştim. Kız parçaları birleştirmiş olmalı. Özür dilerim,” dedi ve samimi bir özür ifadesiyle Dylan’a baktı. “Havadan sudan konuşma konusunda pek becerikli değilimdir. Yanıtlar arıyordum, şunları buldum.”

“Anlatsana,” dedi Ramirez araya girip.

Avery toplantı masasının etrafından dolandı.

“Karşımızda bir seri katil var.”

“Yapma!” diye sızlandı Dylan. “Bunu nereden bilebilirsin. Daha bir gündür vakaya bakıyorsun. Elimizde bir ölü kız var. Dediğin şey mümkün değil.”

“Sesini keser misin?” diye patladı O’Malley.

Dylan dudağını ısırıldı.

“Bu, sıradan bir cinayet değil,” dedi Avery. “Bunu bana siz de söylediniz, baş komiserim. Bunu siz de anlamış olmalısınız,” dedi Dylan’a. “Kurbana hayattaymış süsü verilmiş. Katilimiz ona tapan birisi. Kızın üstünde tek bir çürük, zorlama yok. Dolayısıyla, çeteleri ve aile içi şiddeti devre dışı bırakabiliriz. Adli tıp kızın güçlü ve muhtemelen doğal bir anesteziyle uyuşturulduğunu doğruladı. Katil bunu, insanı anında paralize eden ve ağır ağır öldüren çiçek özlerinden kendisi elde etmiş olabilir. Bu bitkileri yeraltında tuttuğunu varsayarsak, ışığa, bir su sistemine ve besine ihtiyacı var. Bu tür tohumların ne şekilde ithal edildiğini, nerede satıldığını ve ekipmanların nereden bulunduğunu araştırdım. Ayrıca, katil kurbanın en azından bir süre canlı kalmasını istemiş. Bunun nedeninden onu kamera görüntülerinde görene dek emin değildim.”

“Ne?” dedi O’Malley alçak sesle.

“Onu bulduk,” dedi Ramirez. “Ama hemen heyecanlanmayın. Görüntüler kumlu ve bir şey anlamak zor, ama tüm kaçıırılma olayı iki ayrı kamera kayıtlarında görölüyor. Jenkins Pazar sabahı saat iki buçuktan kısa bir süre sonra partiden erkek arkadaşının evine gitmek için ayrılmış. Erkek arkadaşı Kappa Kappa Gamma dairesinden beş blok kadar ötede yaşıyor. Avery, Jenkins’in izlemiş olabileceği yolu izledi ve bir ara sokak keşfetti. Tanrı bilir bunu ne hissederek yaptı, ama şüphelerini izleyip yakınlardaki bir içki dükkânının güvenlik kamerasının görüntülerini inceledi.”

“Bunun için bir arama izni gerekiyor,” dedi Dylan.

“Sadece benden istenirse,” dedi Avery. “Bazen dostane bir gülümseme ve ilginç bir sohbet çok işe yarıyor. Dükkân geçen sene on kere yağmalanmış. Bir süre önce, dışarıya bir güvenlik kamerası takılmış. Dükkân ara sokak gibi karşı tarafta ve yaklaşık olarak yarım blok kadar aşağıda, ama Cindy Jenkins olduğunu düşündüğüm bir kızın net bir biçimde saldırıya uğradığını görebiliyorsunuz.”

“Beni o sırada aradı,” dedi Ramirez. “İlk söylediğinde, delirdiğini düşündüm. Cidden. Videoyu izleyince pek bir şey anlamadım. Öte yandan, Black benden adli tıbbı aramamı ve tüm ekibi oraya götürmemi istedi. Tahmin edebileceğiniz gibi buna çok sinirlendim. Ama,” dedi heyecanla, “haklı çıktı. Ara sokağın arka tarafındaki bir yükleme alanında bir diğer kamera var. Şirketten görüntüleri izlemek için izin istedik. Kabul ettiler ve gülm!” dedi kollarını iki yana açarak. “Adamın teki kurbanımızı tutarak ara sokaktan çıkıyor. Aynı elbise. Aynı ayakkabılar. Adam daha ufak tefek, Cindy’den daha kısa boylu ve dans ediyor. Ciddi ciddi kızı tutmuş dans ediyor. Kızın uyuşturulmuş olduğu belli. Ayaklarını sürüyor. Adam bir ara kameraya bile bakıyor. O hasta hergele bizimle dalga geçmiş. Kızı bir minivanın ön tarafına oturuyor ve hiçbir şey olmamış gibi çekip gidiyor. Araba bir Chrysler ve koyu mavi renkli.”

“Plakası?” dedi Dylan.

“Sahte. Çoktan kontrol ettim. Sahte plaka takmış olmalı. Beş eyalet çapında son beş senede satılmış koyu mavi renkli Chrysler minivanları araştırıyorum. Biraz zaman alacak, ama

belki biraz daha fazla bilgiyle listeyi daraltabiliriz. Ayrıca, adam muhtemelen kılık değiştirmiş. Suratı neredeyse hiç belli olmuyor. Bıyık takmış, büyük bir ihtimalle peruk ve gözlük de takmış. Görebildiğimiz tek şey boyu, bir altmış beş, bir altmış sekiz arası; bir de ten rengi: beyaz.”

“Kasetler nerede?” diye sordu O’Malley.

“Aşağı katta, Sarah’da,” dedi Avery. “Biraz zaman alabileceğini, ama izlediklerinden katilin bir eskizini yarına dek çıkarmaya çalışacağını söyledi. Yüz tanıma sistemine eklediğimizde, şüphelilerimizle karşılaştırabilir ve neler bulabileceğimizi görmek için veri tabanına da koyabiliriz.”

“Jones ve Thompson nerede?” dedi Dylan.

“Hâlâ çalıştıklarını umuyorum,” dedi Avery. “Thompson parkta gözetimden sorumlu. Jones da ara sokaktaki minivanın peşinde.”

“Bir oradan ayrılana kadar, Jones ara sokaktan on bloklu bir çapta en az altı kamera daha buldu. Bunlar işe yarayabilir.”

“Minivanın izini bulamasak bile, en azından gittiği yönle ilgili tahminleri aza indirebiliriz. Adamın ara sokaktan kuzeye doğru gittiğini biliyoruz. Bu da Thompson’ın parkta bulduklarıyla örtüşüyor ve bir alanı bir üçgen içine alıp gerekirse ev ev dolaşmamız da mümkün.”

“Ya adli tıp?” dedi O’Malley.

“Ara sokakta hiçbir şey yokmuş,” dedi Avery.

“Bu kadar mı?”

“Elimizde birkaç şüpheli de var. Cindy kaçırıldığı gece bir

partideymiş. George Fine diye bir genç de oradaymış. Çocuk senelerdir Cindy'yi izliyormuş. Onunla aynı dersleri alıyor, gittiği yerlerde tesadüfen karşısına çıkıyormuş. O gece Cindy'yle ilk kez öpüşmüş ve bütün gece dans etmişler.”

“Onunla konuştunuz mu?”

“Henüz konuşmadık,” dedi Avery ve Dylan' a baktı. “Harvard Üniversitesi'nde olası bir karmaşa yaratmadan önce izninizi isteyecektim.”

“Eh, en azından bir nebze protokolden anlaman iyi bir şey,” diye homurdandı Dylan.

“Bir de erkek arkadaşı var,” dedi Avery O'Malley'ye. “Winston Graves. Cindy'nin o gece onun evine getirmesi gerekiyormuş. Ama oraya hiç gitmemiş.”

“Tamam, o halde elimizde iki potansiyel şüpheli, olayın görüntüleri ve izlenmesi gereken bir araba var. Çok etkilendim. Ya cinayet niyeti? Bunu düşündünüz mü?”

Avery bakışlarını başka yöne çevirdi.

İzlediği görüntüler, kurbanın o şekilde parka bırakılışı yaptığı işi çok seven bir adama işaret ediyordu. Adam bunu daha önce yapmıştı, tekrar yapacaktı. Onu bir tür güç gösterisi motive ediyor olmalıydı, çünkü polisi hiç umursamamıştı. Ara sokaktaki kameraya eğilip selam veriş de Avery'ye bunları söylüyordu. Bunu yapması için ya büyük bir cesaret, ya da aptallık gerekliydi. Cesedin bırakılışıyla ya da kurbanın kaçırılışıyla ilgili hiçbir şey de bunu düşünmeden yaptığını göstermiyordu.

“Bizimle oyun oynuyor,” dedi Avery. “Yaptığı işi seviyor

ve yine yapmak istiyor. Bence iyi bir planı var. Bu iş henüz bitmedi.”

Dylan alaycı bir tavırla gülüp başını salladı.

“Çok saçma,” dedi asabi bir sesle.

“Tamam,” dedi O’Malley. “Avery, yarın şüphelilerle konuşmak için izin var. Dylan, Harvard’la konuş ve olacakları haber ver. Ben de bu gece müdürü arayıp ona bildiklerimizi anlatayım. Ayrıca, kamera görüntüleri için de genel bir araştırma izni çıkarabiliriz. Thompson’la Jones’u bunlardan haberdar edelim. Dan, bütün gün çalıştığını biliyorum. Bir iş daha yap, sonra paydos dersin. Elinde yoksa, Harvardlı o iki gencin adreslerini bul. Eve dönerken evlerinin önünden bir geç bakalım. Orada olduklarından emin ol. Kimsenin kaçmasını istemiyorum.”

“Bunu ben de yapabilirim,” dedi Ramirez.

“Pekâlâ,” diye ellerini çırdı O’Malley. “Haydi, işe koyulun. İkinize de aferin. Kendinizle gurur duymalısınız. Avery ve Dylan, bir dakika daha kalın.”

Ramirez elini Avery’den tarafa çevirdi.

“Sabahleyin seni almamı ister misin? Sekizde olur mu? Birlikte gideriz.”

“Tabii.

“Sarah’yla eskiz hakkında konuşacağım. Belki daha erken tamamlar.”

Bir partnerin yardımcı olmaya bu denli hevesli oluşu, hem de bunu kendi isteğiyle ve başkası tarafından dürtülmeden yapıyor

olması Avery için yeni bir durumdu. Teşkilata katıldığından beri birlikte çalıştığı herkes onu öldürüp bir çukura atmak istemişti.

“Harika,” dedi.

Ramirez gittikten sonra, O’Malley Dylan’ı toplantı masasının bir ucuna, Avery’yi de diğer ucuna oturttu.

“Beni iyi dinleyin,” dedi alçak ama kararlı bir sesle. “Müdür bugün beni aradı ve bu vakayı tanınmış ve gözden düşmüş eski bir ceza avukatına vererek ne yapmaya çalıştığımı sordu. Avery, ona bu iş için senin doğru polis memuru olduğunu ve kararımın arkasında olduğumu söyledim. Bugün yaptıkların yanılmadığımı gösteriyor. Ama saat neredeyse yedi buçuk ve hala buradayım. Bir karım ve beni evde bekleyen üç çocuğum var. Bir an önce gidip onları görmek ve bu boktan yeri bir süreliğine unutmak istiyorum. İkiniz de bu endişeleri paylaşmıyor gibisiniz. O yüzden, belki de neden söz ettiğimi anlamayacaksınız.”

Avery geriye yaslanıp merakla ona baktı.

“Anlaşmaya bakın ve saçmalıklarınızla beni artık rahatsız etmeyin!” diye bağırdı O’Malley.

Odaya gergin bir hava çöktü.

“Dylan, bir şef gibi davranmaya başla! Bana her sümsük ayrıntıyı anlatmak için telefon açma. İnsanlarla kendi başına nasıl başa çıkabileceğini öğren. Sana gelince,” dedi Avery’ye. “Şu salak esprileri kes ve hiçbir şey umurumda değil tavrını bırak ve bir kez olsun umursuyormuş gibi davran. Çünkü umursadığımı biliyorum.” Uzun uzun ona baktı. “Dylan ve ben saatlerdir seni bekliyoruz. Telsizi kapatmak mı istiyorsun? Telefonlara

bakmamak mı istiyorsun? Düşünmene yardımcı mı oluyor? Tamam. Bildiğin gibi yap. Ama bir üstün aradığında, onu hemen geri ara. Bir dahaki sefere aynı şeyi yaparsan seni bu vakadan alırım. Anlaşıldı mı?”

Avery utanç içinde tamam der gibi başını salladı.

“Anlaşıldı,” dedi.

Dylan da “Anladım,” dedi.

“Güzel,” dedi O’Malley.

Omuzlarını dikleştirip gülümsedi.

“Bunu daha önce yapmalıydım, ama şu andan daha iyi bir fırsat bulamadım. Avery Black, seni boşanmış iki çocuklu Dylan Connelly’yle tanıştırmak isterim. Eve hiç gitmediği ve fazla içtiği için karısı onu iki sene önce terk etti. Şimdi, çocuklarıyla birlikte Maine’de yaşıyor ve Dylan çocuklarını hiç görmediği için sürekli olarak sinirli.”

Dylan gerildi, bir şey söyleyecek gibi oldu, ama fikrini değiştirdi.

“Dylan? Seni bir davayı mahveden ve dünyanın en kötü seri katilini serbest bırakıp Boston sokaklarına salan eski ceza avukatı Avery Black’le tanıştırayım. Katil tekrar cinayet işledi ve Black’in hayatını alt üst etti. Avery geride mülti milyon dolarlık bir işi, boşandığı kocasını ve onunla hiç konuşmayan çocuğunu bıraktı. O da senin gibi üzüntülerini işle ve alkolle gidermeye çalışıyor. Gördün mü? Düşündüğünden de çok ortak yanınız varmış.”

Son derece ciddi bir ifadeyle onlara baktı.

“Beni bir daha utandırmayın, yoksa ikinizi de bu vakadan alırım.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Toplantı odasında yalnız kalan Avery ve Dylan birkaç saniye boyunca hiç konuşmadan karşılıklı oturdular. İkisi de kıpırdamadı. Dylan başını önüne eğmişti. Suratını buruşturmuştu ve bir şey düşünüyor gibiydi. Avery ona karşı ilk kez bir sıcaklık hissetti.

“Nasıl olduğunu biliyo...” diye konuşmak istedi.

Dylan o kadar hızlı ve sert bir biçimde ayağa kalktı ki, sandalyesi geriye kayıp duvara çarptı.

“Sakın bunun bir şeyi değiştireceğini sanma,” dedi. “İkimizin hiçbir ortak yanı yok.”

Kaba beden dilinden öfke ve mesafeli olma mesajı yayılmasına rağmen, bakışları farklı bir şey söylüyordu. Avery onun bir sinir krizi geçirmek üzere olduğundan emindi. Baş komiserin dediği bir şey onu tıpkı Avery gibi etkilemişti. Her ikisi de yaralıydı ve yalnızdı. Yapayalnız.

“Bak, ben sadece düşündüm ki...” dedi Avery.

Dylan arkasını dönüp kapıyı açtı. Dışarı çıkarkenki hali Avery'nin korkularını doğruladı: Kan çanağına dönmüş gözleri yaşla dolmuştu.

“Lanet olsun,” diye fısıldadı.

Avery için en kötü zamanlar gecelerdi. Artık düzenli olarak görüştüğü ne bir arkadaş grubu, ne de işinden başka bir uğraşı vardı ve o kadar bitkindi ki daha fazla koşturamayacağını

düşünüyordu. Açık renkli büyük masada yalnız kalınca başını eğdi ve keyifsizce akşamın nasıl olacağını düşündü.

Neyse ki, o akşam iş yerinden çıkmak diğer günlerden farklı olmamıştı; sadece havadaki bir şey değişmiş ve gazetenin birinci sayfasında çıkan haber teşkilattaki pek çok kişiyi daha da cesaretlendirmişti.

“Hey, Black,” diye seslendi birisi ve gazetedeki fotoğrafını işaret etti. “Güzel surat.”

Bir diğer polis memuru Howard Randall’ın fotoğrafına hafifçe vurdu.

“Bu haberde ikinizin çok yakın olduğu yazıyor, Black. Jerontofiliden mi hoşlanıyorsun? Anlamını biliyor musun? Yaşlı insanları becermekten hoşlanıyorsun demek.”

“Çok komiksiniz,” diye gülümsedi ve parmaklarını bir tabanca gibi onlara doğrulttu.

“Siktir git, Black.”

* * *

Garajda beyaz renkli bir BMW duruyordu; beş senelikti, kirliydi ve yıpranmış durumdaydı. Avery bunu arabayı bir ceza avukatı olarak en başarılı olduğu dönemde almıştı.

Ne diye bunu aldın ki? diye düşündü. İnsan gidip de neden beyaz renkli bir araba alır?

Başarı, dedi içinden. Beyaz BMW parlak ve gösterişliydi. Herkesin kimin patron olduğunu görmesini istemişti. Araba artık ona başarısızlığı hatırlatıyordu.

Avery’nin dairesi Güney Boston’da Bolton Sokağı’ndaydı. İki

katlı bir binanın ikinci katında iki yatak odalı ufak bir dairesi vardı. Bir gökdelenin teras katındaki lüks daireden sonra büyük bir düşüş sayılırdı, ama ferah ve düzenli bir yerdi. Yoğun bir günün ardından oturup rahatlayabileceği güzel bir terası da vardı.

Oturma odası kahverengi kalın bir halıyla kaplı, açık plan bir alandı. Mutfak girişin sağındaydı ve odanın diğer bölümlerinden iki büyük tezgâhla ayrılıyordu. Evde bitki veya hayvan yoktu. Kuzeye baktığı için, içerisi genellikle karanlık oluyordu. Avery anahtarlarını masaya fırlattı ve eşyalarının geri kalanını da onların yanına koydu: tabanca, omuz kayışı, telsiz, rozet, kemer, telefon ve cüzdan... Duşa giderken soyunmaya başladı.

O gün olanları düşünebilmek için uzunca bir duş aldıktan sonra, bornozunu giyip dolaptan bir bira aldı. Sonra da telefonunu alıp terasa çıktı.

Cep telefonunun ekranında neredeyse yirmi cevapsız arama ve on tane de yeni mesaj vardı. Birçoğu Connelly ve O'Malley'dendi. Sesli mesajların çoğunda da sesler bir hayli yükselmişti.

Avery bazen öylesine işine odaklı ve azimli oluyordu ki, o sırada yaptığı işe bir faydası dokunmayacak kimselerin telefonlarına yanıt vermiyordu. Özellikle de henüz parçalar birleşmemişken. O gün de farklı değildi.

Arayan son numaralara ve onu bir önceki ay aramış olan kişilere göz attı. Bir tanesi bile kızı veya eski kocası değildi.

Birden, ikisini de özlediğini hissetti.

Numaraları tuşladı.

Telefon çaldı.

Bir telesekreter mesajı çıktı: “Selam, ben Rose. Şu anda yanıt veremiyorum, ama kısa bir mesaj ve isminizi ve numaranızı bırakırsanız, en kısa sürede size geri döneceğim. Çok teşekkürler.” Bip.

Avery telefonu kapattı.

Eski kocası Jack’i aramayı düşündü. Jack iyi bir adamdı; altın gibi bir yüreği olan üniversitedeki sevgilisiydi. Gerçekten de düzgün bir adamdı. Avery on sekiz yaşındayken ihtiraslı bir ilişki yaşamışlardı, ama hayallerini süsleyen işin peşine hastalıklı bir egoyla düşünce ilişkilerini mahvetmişti.

Senelerce ayrılmalarından ve kızıyla arasının açılmasından başkalarını sorumlu tutmuştu: Yalanları yüzünden Howard Randall, eski patronu, para, güç ve gerçeğin bir adım ötesinde kalabilmek için sürekli olarak eğlendirmesi ve büyülemesi gereken insanlar. Yavaş yavaş müşterileri daha az güvenilir insanlardan oluşur hale gelmişti. Buna rağmen devam etmek, gerçeği görmezden gelmek ve adaleti bir şekilde dilediği gibi kullanmak istemişti. Sadece kazanmak için. Kendisine sık sık ‘bir dava daha,’ derdi. Bir dahaki sefere, gerçekten masum birisini savunup bu işi düzeltereğim.

Howard Randall’ın o dava olduğunu düşünmüştü.

Masumum, diye bağırmıştı Randall ilk görüşmelerinde. Bu öğrenciler benim her şeyim. Neden onlardan birine zarar vereyim?

Avery ona inanmıştı ve çok uzun süredir ilk kez kendisine de inanmaya başlamıştı.

Randall altmışlarının sonlarında, cinayet işlemek için bir nedeni olmayan, dengesiz kişisel inançları kimse tarafından bilinmeyen ve dünyaca tanınmış Harvardlı bir profesördü. Daha da önemlisi, zayıf ve savunmasız gözüken bir tipti ve Avery her zaman güçsüzleri savunmak istemişti.

Onu hapisten kurtardığında, bu olay kariyerinin doruk noktası, en büyük başarısı olmuştu... Ta ki Randall onu bir sahtekâr durumuna düşürerek tekrar kastlı olarak cinayet işlemeye başlayana dek.

Avery'nin bilmek istediği bir tek şey vardı: neden?

Bir keresinde, hücrelerinde ona 'Neden bunu yaptın?' diye sormuştu. 'Hayatının sonuna dek hapse mahkûm olmak için neden yalan söyleyip beni oyuna getirdin?'

Çünkü kurtulabileceğini biliyordum, demişti Howard.

Kurtulmak, dedi Avery içinden.

Kurtuluş bu mu? diye düşünüp etrafına bakındı. Burada mı? Şu anda mı? Böyle arkadaşım olmadan mı? Ailem olmadan mı? Elimde bir birayla, geçmişteki hatalarımı düzeltebilmek için katillerin peşinden koştuğum yeni bir hayatla mı? Birasından bir yudum alıp başını salladı. Hayır, buna kurtuluş denmezdi. En azından, henüz diyemezdi.

Yine katili düşünmeye başladı.

Zihninde adamın bir resmi oluşmaya başlamıştı: sessiz, yalnız, dikkat çekmek için uğraşan, bitkiler ve cesetler

konusunda uzman olan birisi. Bir alkolik veya uyuşturucu bağımlısı olabileceği ihtimallerini bir kenara bıraktı. Adam fazla dikkatliydi. Minivan bir aileye işaret ediyordu, ama adamın davranışları bu aracın bir ailenin sahip olduğu değil, onun kendisinin istediği şey olduğunu gösteriyordu.

Aklından bir sürü düşünce ve imge geçen Avery, terastaki rahat sandalyesinde aniden uyuya kalmadan önce iki bira daha içti.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Avery rüyalarında yine ailesiyle birlikteydi.

Eski kocası kahverengi kısa saçlı ve muhteşem yeşil gözleri olan atletik bir adamdı. Her ikisi de iyi dağcı olduklarından kızları Rose’la birlikte bir dağcılık etkinliğine katılmışlardı; Rose sadece on altı yaşındaydı ve henüz lise üçüncü sınıfta olduğu halde, Brandeis Üniversitesi’ne vaktinden önce kabul edilmişti. Ama rüyada altı yaşındaydı. Şarkılar söylüyor, sık ağaçlarla çevrili bir patikada yürüyorlardı. Siyah kuşlar aniden uçuşup cıyıkladı ve ağaçlar bir anda karanlık birer canavara dönüştü. Bıçağı andıran bir el Rose’u göğsünden bıçakladı.

“Hayır!” diye bağırdı Avery.

Bir diğer el Jack’i bıçakladı. Daha sonra da, kocası ve kızı sürüklenerek oradan götürüldü.

“Hayır! Hayır! Hayır!” diye bağırdı.

Canavar eğildi.

Koyu renkli dudaklarıyla kulağına fısıldadı.

Adalet denen bir şey yok.

Avery ısrarla çalan telefona irkilerek uyandı. Üstünde bornozuyla hâlâ terastaydı. Güneş çoktan doğmuştu. Telefonu çalmaya devam etti.

Yanıt verdi.

“Black.”

“Selam, Black!” dedi Ramirez. “Hiç telefonunu açmaz mısın?”

Aşağıda seni bekliyorum. Toparlan da aşağı gel. Kahve aldım, eskizler de yanımda.”

“Saat kaç?”

“Sekiz buçuk?”

“Beş dakikaya geliyorum,” deyip telefonu kapattı.

Rüyası düşüncelerini ele geçirmeye devam etti. Tembel tembel kalktı ve içeri girdi. Başu zonkluuyordu. Üstüne açık mavi renkli bir blucin giydi. Bunun üstüne giydiği beyaz renkli tişörtü de daha düzgün gözüksün diye siyah bir hırkayla tamamladı. Kana kana üç yudum portakal suyu içip kahvaltı niyetine bir granola yedi. Dışarı çıkmadan önce, aynada kendisine baktı. Kılık kıyafeti binlerce dolarlık takımlardan ve kahvaltısı da en iyi restoranlarda her gün yenen kahvaltılardan çok uzaktı. Unut bunları, dedi içinden. Hoş gözükmek için burada değilsin. Kötü adamları hapse tıkacaksın.

Ramirez ona arabada bir bardak kahve uzattı.

“Çok hoş gözüküyorsun, Black,” diye espri yaptı.

Her zamanki gibi, bir kusursuzluk örneğiydi: koyu renkli bir blucin, açık mavi renkli bir gömlek, lacivert bir ceket ve açık kahverengi kemer ve ayakkabılar.

“Bir model olmalısın,” diye homurdandı Avery. “Bir polis memuru değil.”

Ramirez gülümseyince, kusursuz dişleri ortaya çıktı.

“Aslında, bir ara modellik yapmışım.”

Üstü kapalı geçitten çıkıp kuzeye yöneldi.

“Dün gece hiç uyudun mu?” diye sordu.

“Pek değil. Ya sen?”

“Bir bebek gibi uyudum,” dedi gururla. “Her zaman iyi uyurum. Bu olayların hiçbiri beni etkilemez. Geçip gitmesinden hoşlanırım,” deyip elini salladı.

“Yeni bir haber var mı?”

“İki delikanlı da dün gece evlerindeydi. Connelly sırf kaçmayacaklarından emin olmak için evlerinin oraya birilerini koydu. Ayrıca, dekanla konuşup biraz bilgi aldı ve kampüste bir grup sivil polis ortalığı ayağa kaldırmasın diye bilgi verdi. İki çocuk da temiz. Dekan ikisinin de iyi ailelerden olduğunu söylemiş. Bugün göreceğiz. Henüz yüz tanımayla ilgili olarak Sarah’dan bilgi gelmedi. Bugün öğleden sonra arar diye tahmin ediyorum. Birkaç araba satıcısı da beni arayıp isim ve telefon numaraları verdi. Bir süre bir liste tutup bir şey çıkacak mı diye bakacağım. Sabah gazetesini gördün mü?”

“Hayır.”

Ramirez gazeteyi çıkarıp kucacağına koydu. Büyük ve kalın harflerle manşette ‘Harvard’da Cinayet’ yazıyordu. Lederman Parkı’nın bir başka fotoğrafının yanı sıra Harvard kampüsünün daha ufak bir fotoğrafı da vardı. Haberde önceki günün makalesindeki bilgiler tekrarlanmıştı ve Avery’yle Howard Randall’in mahkeme günlerinden kalan daha ufak bir fotoğraf da eklenmişti. Cindy Jenkins’in ismi verilmişti, ama fotoğrafı yoktu.

“Haberlerde pek bir şey yok demek?” dedi Avery.

“Kurban Harvardlı beyaz bir kız,” dedi Ramirez. “Tabii ki büyük bir olay. Bu beyaz çocukları güvende tutmamız gerek.”

Avery kaşını havaya kaldırdı.

“Bu laf kulağıma biraz ırkçı geldi.”

Ramirez hevesle başını salladı.

“Evet. Sanırım biraz ırkçıyım.”

Güney Boston sokaklarında kıvrılarak ilerlediler ve Longfellow Köprüsü’nden geçip Cambridge’e vardılar.

“Neden bir polis memuru oldun?” diye sordu Avery.

“Bir polis memuru olmaya bayılıyorum. Babam ve büyükbabam da birer polis memuruydu, şimdi ben de öyleyim. Üniversiteye gittim, işi havada kaptım. Bunun neresi sevilmez ki? Bir tabanca taşıyorum ve bir rozet takıyorum. Kısa bir süre önce kendime bir tekne aldım. Körfeze çıkıp dinleniyorum, balık tutuyorum, sonra geri dönüp katilleri yakalıyorum. Tanrı’ya hizmet ediyorum.”

“Dindar mısınız?”

“Yok canım,” dedi Ramirez. “Sadece batıl inançlarım var. Tanrı varsa, onun tarafında olduğumu bilmesini istiyorum, anlarsın ya?”

Hayır, dedi Avery içinden. Anlamıyorum.

Babası kötü alışkanlıkları olan birisiydi. Annesi ise büyük bir inançla kiliseye gider ve Tanrı’ya dua ederdi. Tanıdığı en fanatik kişilerden biriydi.

Rüyasındaki sesi hatırladı.

Adalet diye bir şey yok.

Yanıyorsun, dedi Avery içinden. Olduğunu kanıtlayacağım.

* * *

Çoğu Harvard son sınıf öğrencisi, kampüs dışında okula ait olan özel konutlarda yaşıyordu. George Fine da onlardan biriydi.

Peabody Terrace denen yer Akron Sokağı yakınlarında, Charles Nehri sırasında büyük bir gökdelendi. Beyaz renkli ve yirmi dört katlı binaya, oldukça geniş bir açık veranda, bakımlı bahçeler ve daha yüksek katlara yerleştirilen şanslı öğrenciler için muhteşem bir nehir manzarası da dâhildi. George şanslı olanlardandı.

Peabody Terrace birbirine bağlı bir kaç b7inadan oluşuyordu. George Fine, E Binası'nın onuncu katında oturuyordu. Ramirez arabasını Akton Sokağı'na park etti ve binaya girdiler.

“Fotoğrafı burada,” dedi Ramirez. “Şu anda uyuyordur. İlk dersi on buçukta başlıyor.”

Avery'ye verdiği fotoğraf İnternet'ten çıktısı alınan daha büyük bir fotoğrafın küçültülmüş haliydi. Yağlı siyah saçları ve koyu renkli gözleri olan dağınık ve son derece küstah bir öğrencinin fotoğrafıydı bu.

Hafifçe gülümsüyordu; suratında bir kusur bulmaya çalışan fotoğrafçıya meydan okuyor gibiydi. Güçlü çenesi ve hoş suratı, Avery'yi bu çocuğa neden garip dendiğini düşünmeye itti. Özgüveni yüksek gözüküyor, diye düşündü. O halde, onunla ilgilenmediği belli olan bir kızı neden gizli gizli izlesin?

Ramirez bina görevlisine rozetini gösterdi.

“Bir sorun mu var?” dedi adam.

“Bunu yakında öğreneceğiz,” diye yanıt verdi Ramirez.

Adam yukarı çıkmalarını işaret etti.

Onuncu katta, sola dönüp uzun bir koridorda ilerlediler. Halılar açık kahverengi ve sarmal desenliydi. Kapılarsa parlak beyaza boyanmıştı.

Ramirez 10E dairesinin kapısını çaldı.

“George, uyanık mısın?”

Kısa bir sessizlikten sonra, birisi “Def olun,” diye seslendi.

“Polis,” dedi Avery kapıya vurup. “Kapıyı aç.”

Yine bir sessizlik oldu. Ayak sesleri geldi, ama sonra kesildi.

“Haydi,” diye seslendi Avery. “Bütün günümüz yok. Sadece birkaç soru sormak istiyorduk.”

“İzniniz var mı?”

Ramirez kaşlarını havaya dikti.

“Çocuk işi biliyor. Sarmaşık okullarında okumuş olmalı.”

“Bir saate izin belgesi gelmiş olur,” diye seslendi Avery.

“Ama buradan gidip bir sürü şeyle uğraşmama neden olursan öfkelenmeye başlarım. Zaten şu anda bile bok gibi hissediyorum. Bunun üstüne bir de öfkelenmemi istemezsin. Seninle Cindy Jenkins hakkında konuşmak istiyorduk. Onu tanıdığını duyduk. Kapıyı açarsan, en yakın arkadaşın olacağım.”

Kilit açıldı.

“İnsanlara gerçekten de ne söyleyeceğini iyi biliyorsun,” dedi Ramirez.

George üstünde bir fanilayla ve eşofman altıyla kapıyı açtı. Her yanı kaslarla kaplı, gayet formda bir çocuktü. Boyu yaklaşık olarak bir altmış beş gibi gözüküyordu. Avery'nin Cindy'nin kamera kayıtlarında tahmin ettiğı boy kadardı. Uyuşturucu

kullanan veya günlerdir uyumamış birisi gibi gözükmesine rağmen, bakışlarında korkusuz bir ifade vardı. Avery acaba çocuk senelerce zorba çocuklardan çekti de sonradan intikam mı almaya karar verdi diye merak etti.

“Ne istiyorsunuz?” dedi George.

“İçeri girebilir miyiz?” diye sordu Avery.

“Hayır, soruları buradan sorabilirsiniz.”

Ramirez ayağını kapıdan içeri soktu.

“Aslında, içeride sormayı tercih ederiz.”

George bir Avery’ye, bir de ayağını kapıdan içeri sokmuş olan Ramirez’e baktı. Sonra, pes edip omuzlarını silkti ve geri çekildi.

“Gelin,” dedi. “Gizleyecek bir şeyim yok.”

İçerisi iki kişinin kalabileceği kadar genişti; iki yanında birer yatak olan bir oturma bölümü, bir terası ve bir de mutfak alanı vardı. Yataklardan biri düzgünce toplanmış, üstüne giysiler ve elektronik aletler yığılmıştı; diğeriyse darmadağındı.

George dağınık olan yatağa oturdu. Ellerini arkasına götürüp şilteyi kavradı. Her an üstlerine atlayacakmış gibiydi.

Ramirez teras penceresinin önüne gelip manzaraya baktı.

“Çok hoşmuş,” dedi. “Sadece bir stüdyo daire, ama muhteşem. Şu manzaraya bak. Vay canına. Nehri izlemeye bayılıyor olmalısın.”

“Şu işi hemen bitirelim,” dedi George.

Avery bir sandalye çekip George’un karşısına oturdu.

“Cindy Jenkins cinayetini araştırıyoruz,” dedi. “Onu sağ gören son kişilerden biri olduğun için, bize yardımcı olabileceğini

düşündük.”

“Onu bir sürü kişi sağ gördü.”

Bunu kendisine sert bir hava vermek için söylemişti, ama gözlerinde acılı bir ifade vardı.

“Ondan hoşlandığın izlenimini edindik.”

“Onu seviyordum,” dedi George. “Ne önemi var ki? Artık gitti. Bana kimse yardım edemez.”

Ramirez ve Avery bakiştılar.

“Ne demek istiyorsun?” dedi Ramirez.

“Anladığım kadarıyla, partiden hemen sonra onun ardından ayrılmışsın,” dedi Avery.

“Onu öldürüp öldürmediğimi soruyorsanız, öldürmedim. Partiden ayrıldım, çünkü Cindy resmen sendeleyerek çıkmıştı. Endişelendim. Ama aşağı indiğimde onu göremedim. Birkaç kişiye hoşça kal demen gerekiyordu. İstediginize sorun. Doğruyu söylüyorum.”

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.